

Tôi Ở Thú Nhân Tộc

Contents

Tôi Ở Thú Nhân Tộc	1
1. Chương 1-8	2
2. Chương 9	14
3. Chương 10-13	15
4. Chương 14	20
5. Chương 15	22
6. Chương 16	23
7. Chương 17+18	24
8. Chương 19	27
9. Chương 20	30
10. Chương 21	32
11. Chương 22	35
12. Chương 23	36
13. Chương 24	39
14. P/s: Điền Thiên	41
15. Chương 25	41
16. Chương 26	42
17. Chương 27	44
18. Chương 28	47
19. Chương 28 (Tiếp)	48
20. Chương 29	48
21. Chương 30	49
22. Chương 31	51
23. Chương 31 (end)	53
24. Ngoại Truyện	54
25. Ngoại Truyện 2	55

Tôi Ở Thú Nhân Tộc

Giới thiệu

Cô chán nản tột cùng chính cuộc đời bản thân, bên trong cô là cả một tâm hồn mạnh mẽ, muốn thoát

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-o-thu-nhan-toc>

1. Chương 1-8

Tác giả: Diễm Thiên

Thể loại: ngôn tình, HE, dị giới, nhân thú.

Chương 1:

Hiện giờ tôi đang đứng trong một khu rừng lạ lẫm chẳng khác gì rừng dậm Amazon cả.

Tôi tự hỏi rằng: Mình đúng hay là sai?

Dường như tôi đã bắt đầu thấy hối hận khi bỏ nhà ra đi.

Tôi tên Lavel và là con một của một gia đình rất gia giáo.

Mẹ tôi, một người không có chính kiến, là một bà mẹ nội trợ điển hình, cả ngày bà chỉ dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm... gần như là không liên quan đến tôi vì việc học của tôi đã có gia sư, sinh hoạt thì từ bé tôi đã rất tự lập nên không cần bà giúp. Tôi không tâm sự với bà, đến khi càng lớn, tình cảm giữa tôi với bà chỉ như một người 'mẹ' trên danh nghĩa. Mà bà ấy cũng có vẻ không quan tâm lắm đến chuyện tình cảm mẹ con đã trở nên lạnh nhạt từ bao giờ.

Ba tôi, một người bảo thủ, cổ hủ, ông luôn luôn áp đặt tôi đủ điều.

Tôi biết, chung quy chỉ là muốn tốt cho tôi nhưng cái gì cũng chỉ có giới hạn của nó. Ông bắt tôi học trường tôi không thích và còn phải học ngành mình ghét cay ghét đắng: kinh tế chính trị; không chỉ dừng lại ở đây, ông muốn tôi lấy một anh chàng thư sinh nhà giàu mà ông đã ưng từ trước, trong khi tôi với anh ta còn chưa có một cuộc đối thoại nào dài hơn 5 câu.

Đương nhiên là tôi không hề tán thành chút nào.

Từ bé, tôi đã rất thích ca hát, vì vậy mà tôi học đàn guitar để mỗi ngày có thể hát trên tiếng đàn của mình. Nhưng vì ba tôi là người rất cứng nhắc nên tôi đã âm thầm kìm nén nó lại.

Tôi lén lút dùng tiền tích kiệm của mình để đi mua một cây guitar cũ rẻ tiền, lén lút đi học guitar từ một người bạn và lén lút đàn hát ở một nơi không ai để ý: cầu thang ngoài trời của khu chung cư nơi tôi sống. Từ lúc bắt đầu mua guitar và học guitar đến nay đã được 8 năm, năm nay tôi 21 tuổi.

Sở thích đàn hát của tôi lớn dần.

Khi mới vào đại học, tôi lại mua thêm cây đàn nữa.

Cây đàn cũ đã cất kỹ trong tủ, vì vậy cây đàn sau không có chỗ cất, đương nhiên là ba tôi đã hỏi tôi về cây đàn mới đó.

Nhưng tôi cũng thật ngạc nhiên là ba không để tâm lắm. Ông nghĩ đây đơn giản chỉ là ham mê nhất thời của tôi vả lại tôi còn thi đỗ trường đại học và ngành mà ông muốn cho nên ông cũng không ngăn cấm.

Được nước lấn tới, tôi lại mua thêm đàn.

Cứ mỗi lần ngồi đàn và hát, tôi cứ như có thêm sức mạnh để chịu đựng cái cuộc sống nhàm chán nhạt nhẽo và bị sắp đặt này.

Gia đình thì ngoài kết quả học tập của tôi, họ không quan tâm đến thứ gì.

Tôi là con người sống rất nội tâm, và khi sống trong một gia đình lạnh nhạt thế này, tôi càng khép kín và lạnh nhạt hơn. Tôi lạnh nhạt với cả thế giới xung quanh, tôi không có bạn, nhưng tôi có thể làm bạn với đàn, thế là đủ rồi.

Cho đến khi ba tôi thông báo ngày kết hôn của tôi và anh chàng ba tôi đã sắp đặt kia, tôi lần đầu tiên cảm giác được cái hiện tượng gọi là “chết đứng”.

Tôi điếng người sau khi ba tôi thông báo với giọng điệu và vẻ mặt như ‘ba đã sắp xếp lịch hẹn chữa răng cho con’. Thế nào mà cảm xúc của tôi, suy nghĩ của tôi đã trở nên không quan trọng với ba tôi từ bao giờ.

Trong lúc chết lặng ấy, tôi đảo mắt sang nhìn mẹ tôi. Bà vẫn vậy, vẫn đứng trong bếp với vẻ mặt không liên quan, tiếp tục nấu cơm.

Tôi tự hỏi, trên đời này đã có ai đứng về phía tôi? Bảo vệ định kiến của tôi, lắng nghe suy nghĩ của tôi? Hay cuộc đời này chỉ lạnh nhạt trôi qua trong sự sắp đặt chán ghét một mỗi này ?

Và lần đầu tiên trong đời, tôi phản kháng lại ba tôi, tuy đã biết trước kết quả là ông sẽ bỏ mặc lời phản kháng của tôi mà tiếp tục kế hoạch ông đã đặt ra.

-Không! Con sẽ không cưới.- Lời phản kháng với âm điệu vừa phải, rõ ràng từng chữ phát ra từ khuôn mặt lạnh nhạt của tôi.

Tuy giọng không một chút gay gắt nhưng những từ chắc nịch của tôi hẳn là quá rõ ràng để cho ông biết con gái ông kiên quyết đến nhường nào.

Ông vẫn bình thản nhấp một ngụm trà rồi dùng ánh mắt quét qua tôi, phát ra một câu:

-Phải lấy.

Chính lúc đó, sự phẫn nộ kìm nén trong lòng tôi bấy lâu nay như tăng vọt đến đỉnh điểm.

Tôi đứng dậy gần như vừa khóc vừa hét vào mặt ba tôi những điều tôi kìm nén trong lòng từ nhỏ. Tôi đã nói rất nhiều từ ‘tại sao’.

‘Tại sao không ai để ý đến cảm nghĩ của con?’

‘Tại sao con không được đi theo con đường con thích?’

‘Tại sao con cứ phải kiềm nén đam mê của con?’

‘Tại sao ba mẹ lại luôn lạnh nhạt với con như vậy?’

‘Tại sao cuộc đời của con lại bị sắp đặt đến mức này?’

‘Tại sao....Tại sao...Tại sao...’

Tôi nói rất nhiều, cũng khóc rất nhiều.

Đến khi hết lời để nói, tôi chỉ đứng đó thút thít khóc.

Còn ba tôi, mặt ông ấy tối đen lại, không nói một lời, ông bước vào phòng tôi, lấy 2 cây đàn mà tôi mua từ đầu năm đại học giơ lên và đập xuống.

Lúc cây đàn bị đập mạnh xuống đất, vỡ thành từng mảnh, tim tôi như ngừng đập, cả người lạnh buốt vì sốc, tôi khụy xuống trong thất vọng đỉnh điểm.

Tôi ngồi đó, trơ mắt nhìn hai cây đàn yêu quý của tôi bị phá tan tành.

Ông ấy đập xong, quay lại nhìn tôi nói:

-Sống hiện thực hơn chút đi!

Và ông đi ra khỏi phòng tôi, trước khi bước chân ra cửa còn nhắc lại thời gian tổ chức hôn lễ.

Tôi cứ ngồi vậy, không khóc, suy sụp hoàn toàn. Tôi cảm giác mình như một con chuột, một con chuột nhỏ bé đang được sinh tồn trong cái thế giới này, chứ không phải được ‘sống’.

Tôi ngồi suốt một đêm trên cái sàn nhà lạnh lẽo ấy. Cho đến tờ mờ sáng, khi nhìn về phía cửa sổ, ánh sáng bình minh le lói chiếu qua khe cửa.

Tôi từ từ đứng dậy, mở cánh cửa ấy ra, và lần đầu tiên, tôi thấy hình ảnh bình minh đẹp đến vậy. Nhìn phía chân trời từ từ hừng sáng, đó là đang bắt đầu một ngày mới, một ngày mới của tất cả mọi người, một ngày mới của tôi.

‘Tôi muốn được sống’

Ý nghĩ đó đã thôi thúc tôi gom lại hết tiền tích kiệm, một chút quần áo, giày dép.

May mà tôi vẫn còn cây đàn guitar đầu tiên của tôi, nó được cất giấu kĩ càng trong tủ đến mức tôi còn quên mất nó.

Tôi đeo cây guitar và kéo vali ra khỏi nhà trước đó còn để lại một phong thư cho ba mẹ, nói là tôi cảm ơn.

Chương 2:

Tôi đi đến ga tàu gần nhất, mua vé tàu khởi hành ngay sau đó và đi đến trạm cuối cùng.

Ngồi trên tàu, tôi đã suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều, nhưng tôi không cảm thấy hối hận hay sợ hãi, mà tôi cảm thấy rất hào hứng.

Tôi hào hứng nghĩ về việc hàng ngày tôi đi làm, việc làm có thể là bất cứ việc gì, việc gì cũng được, đủ để tôi sống qua ngày, và tôi có thể tự do hát, tự do đàn, tự do cảm nhận thế giới riêng mình.

Cắt đứt dòng ảo tưởng về tương lai của tôi là giọng thông báo trạm cuối cùng, trạm của tôi.

Tôi còn không để ý hướng dẫn viên thông báo trạm này là nơi nào, tôi chỉ biết đây là nơi tôi sẽ được ‘sống’.

Nơi đây là một vùng quê, không quá vắng vẻ, nhưng thật giống trong truyện tiểu thuyết: cánh đồng bát ngát, xanh mơn mẫm, có núi, có đồi, không khí trong lành, yên ả.

Với cái không khí yên bình mà thoáng mát này, tôi càng tự tin vào viễn cảnh tương lai mà tôi đã tưởng tượng lúc trên tàu. Cảm giác hào hứng, vui sướng tràn ngập trong tôi. Xa xa là một khu làng nhỏ nằm ngay dưới chân đồi, đó chính là điểm dừng chân của tôi.

Tôi phải băng qua một ngọn đồi mới đến được ngôi làng đó.

Vác theo một chiếc vali và cây đàn sau lưng mà tôi chẳng thấy mệt, dường như còn thấy bước chân mình nhẹ hơn bình thường.

Tâm trạng tôi thoải mái thư giãn khi nghe được từng tiếng chim hót, tiếng ve kêu và tiếng khóc của phụ nữ đầu đây.

Khoan đã, tiếng khóc của phụ nữ. Tôi giật mình tỉnh lại trong cảm giác vui sướng mà đi theo tiếng khóc đó.

Ngay gần đó là một cô gái, thân hình mảnh mai, váy trắng, mái tóc dài đen xõa xuống đến lưng đang đứng ở mép vách đá.

Tim tôi giật thót, sợ hãi khi nghĩ đến khả năng cô gái đó là ma. Nhưng sau khi nhìn kỹ, cô gái này hoàn toàn là người thật, da thịt hồng hào, lưng còn đang run lên theo tiếng khóc.

Tôi đi lại gần cô ấy để hỏi thăm.

Vậy mà lúc đến gần, cánh tay chưa kịp giơ lên chạm vào vai thì tôi thấy cô gái ấy nhún người một cái rồi ngã xuống vực.

Ôi trời ơi, lúc đó tôi thật sự giật mình, đầu chưa kịp nghĩ gì thì cơ thể đã nghiêng về phía cô ấy cố gắng để giữ cô ấy lại. Kết cục là tóm trượt và tôi rơi cùng cô ấy xuống vực.

‘Số phận này đến đây là kết thúc sao?’

Chương 3:

Và bây giờ, là tôi ở đây. Xung quanh là rừng rậm và cây cổ thụ cao trăm thước.

Ngã xuống mà tôi cảm thấy mặt đất êm đến bất ngờ, tôi cứ nghĩ lúc tôi rơi xuống sẽ đập vào một tảng đá nào đó xong văng ra, mất máu trong đau đớn và chết.

Nhìn xuống mặt đất, tôi thấy cây dại, cỏ mọc dày cộng thêm với cả chất đất rất mềm cho nên tôi ngã xuống dường như chẳng đau tí nào.

Tôi nhìn qua cây đàn sau lưng, may tôi đáp đất bằng nửa người phía trước nên cây đàn chẳng hề hấn gì. Nhìn quanh nhìn quất thì thấy chiếc vali của mình vẫn còn đó, hẳn là lúc ngã vẫn kéo theo vali ==.

Tôi thật sự thấy rất lạ, vùng đồng quê tôi đến, nào có rừng cây cổ thụ rậm rạp như thế này, cùng lắm là chỉ một vài cây to và còn lại là cánh đồng bát ngát mà.

Ở đây thì như rừng rậm Amazon, cây cao đến trăm thước, tiếng chim, tiếng khỉ...

Trời ơi. Mình ở đâu thế này!

Tôi quan sát xung quanh, kéo va li đi về phía trước.

Và tôi đã bắt đầu thấy hồi hận khi càng đi, càng chẳng đến đâu cả.

Vẫn chỉ là một khu rừng như vậy. Tôi hồi hận vì đã cố đưa tay cứu cô gái kia, tôi hồi hận vì đã bỏ nhà ra đi. Sau đó là tôi bức tức, lý do thì tôi không biết, chắc là do không tìm được lối ra.

Bất chợt, tôi nghe thấy tiếng gầm, tiếng gầm của một loài mãnh thú.

Trời ơi, Thú ăn thịt. Tiếng gầm này, kiểu gì cũng là của sư tử hay hổ, chúng mà đến gần là tôi chết chắc.

Bước chân của tôi càng lúc càng nhanh thẳng tiến phía trước, mặc dù không biết mình đang đi đâu.

‘Soạt’

Tim tôi giật bắt lên như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tôi sợ hãi, không phải bước nhanh nữa, mà là chạy. Tôi ôm chiếc vali như ôm con mà chạy thục mạng về phía trước.

Thật đúng là bản năng con người, hồi trước chạy bộ tập thể dục thôi mà tôi đã thở lên thở xuống, thế mà lúc nguy cấp thế này, tôi như con robot không biết mệt, ôm cái vali nặng chịch mà chạy bán mạng.

Dù tôi có chạy nhanh cỡ nào đi nữa, tiếng loạt xoạt đằng sau vẫn cứ càng ngày càng gần.

Mẹ ơi! Tôi không muốn bị ăn thịt đâu, đau đớn lắm.

Đang trong dòng suy nghĩ hoảng loạn, thì tôi bị vấp chân vào một cái rễ cây cổ thụ nổi gồ lên trên mặt đất và ngã đập mặt xuống đất.

Tôi sợ hãi lật người lại để nhìn xem cái gì đang đuổi theo.

Một con sư tử có bộ lông trắng muốt nhảy ra từ bụi cây gần tôi, và sau đó là thêm vài con khác nữa nhưng các con kia đều màu nâu, đen, vàng.

Mấy con sư tử này, không phải to bình thường, chúng to phải gấp rưỡi con bình thường tôi nhìn thấy trong sở thú.

To như thế này mà có mấy con liền, ăn tôi làm sao no được. Huhu .

Chúng từ từ đi lại gần tôi như đang thăm dò con mồi.

Tuy rất sợ hãi, nhưng tôi vẫn cố nén gương mặt hoảng loạn xuống mà từ từ đứng dậy với cặp mắt cảnh cáo, cầm lại gần.

Đối với loài thú, chúng giao tiếp qua ánh mắt, nếu chúng ta kiên quyết giữ vững lãnh thổ của mình và tỏ ra là: ‘Tao sẽ giết mày nếu mày lại gần’ thì có chút khả năng là giữ lại được mạng sống nhỏ nhoi này.

Nhưng biện pháp này dường như không áp dụng được với con bạch sư (sư tử trắng) đứng đầu.

Nó vẫn cứ từ từ tiến lại gần tôi, ánh mắt thể hiện sự dò xét đầy nguy hiểm.

Đến chết rồi thì vẫn cứ già, tôi vẫn cứ đứng đấy gườm gườm đầy cảnh giác.

Mặt tôi bây giờ hoàn toàn có thể nhập vai phim hành động kinh điển, tôi nghĩ rằng tôi sẽ sống còn với con sư tử đấy nếu nó có nhảy lên ngoạm tôi. Ảnh hưởng của phim hành động giờ cũng không ít, trong phim các nhân vật chính giết sư tử rất dễ.

Những điều tôi học được trên phim ảnh là lúc nó nhảy bổ lên thì thừa lúc nó chưa kịp ngoạm cổ mình, mình đâm vào cổ nó một phát là được.

Tôi rút con dao từ dụng cụ đa năng trong vali ra, con dao này có nhỏ quá không? Có khi cùng lắm chỉ rách được da của con thú đấy ra thôi.

Thôi, có còn hơn không! Tôi đứng thẳng, tay lăm lăm con dao đa năng, mắt nhìn thẳng vào con bạch sư đang dò xét xung quanh tôi.

Càng ngày nó càng đến gần tôi, tay tôi bắt đầu run run đưa con dao lên chỉ thẳng vào mặt nó, ánh mắt vẫn thể hiện sự kiên quyết đối đầu con sư tử.

Hai bên đứng gườm nhau thế một lúc, tôi cứng đầu đứng thẳng mắt nhìn thẳng ,giữ vững ‘lãnh thổ’, con bạch sư thì đi quanh quanh tôi nhìn từ trên xuống dưới, tôi cảm tưởng đến từng lỗ chân lông cũng bị nó nhìn qua phát điên rồi.

Tôi cũng cố gắng nhìn kỹ nó, phân tích theo kiến thức sinh học thì phần nào là trí mạng nhất đối với nó để tỵ nã nhờ đâu thì còn ngẫm mà đâm.

Tôi vẫn đang vật lộn với mớ kiến thức sinh học thì đột nhiên con bạch sư này giờ một bên móng vuốt lên hướng đến tay cầm dao đang chỉ vào mặt nó mà gạt ra.

Rất chuẩn, rất nhanh, đến mức tôi còn chưa kịp giật mình thì con dao đa dụng đã văng xuống đất.

Một người, một thú vẫn giữ đúng tư thế đối đầu nhìn nhau.

Vì lúc nó hất dao, tôi chưa kịp giật mình, đến bây giờ tôi không thể giật mình được nữa, hiện giờ tôi cảm thấy mình rất nực cười, đã mất bao nhiêu công để suy nghĩ dưới một con mắt của dân đi săn hành động chuyên nghiệp, vậy mà con thú kia chả tốn công tốn sức gạt ngay vũ khí đi.

Chết trong nhục nhã.

Ngay lúc đó, con sư tử kia vồ lên.

Đã có sự chuẩn bị, tôi nhanh nhẹn đưa tay lên tóm lấy cổ nó chuẩn bị ột cuộc chiến sống còn.

Ấy vậy mà do tôi không tính toán kỹ, phim ảnh là phim ảnh, nó tóm được cổ còn đây...tôi chỉ tóm được cái bờm lông lá của nó, cổ còn chưa sờ thấy.

Con bạch sư này không phải đang ngoạm thịt tôi, mà đang cắn áo tôi, rồi hất đầu một cái, kéo tôi ngồi lên lưng nó.

Chương 4:

Tôi cười nó mà dần mặt ra.

Con sư tử bắt đầu di chuyển nhanh, tôi lắc lư trên lưng nó tưởng chừng như sắp rơi, không ình thời gian nghĩ, cơ thể đã tìm cách để sống: bám vào bờm con sư tử để không bị rơi rớt trên đường.

Trên đường đi, được cưỡi con sư tử mà suy nghĩ của tôi hỗn loạn: rơi xuống vực không đau, rơi vào một nơi khung cảnh hoàn toàn khác thường, sư tử không ăn thịt người...

Không có kết luận, để xem đích đến của bày sư tử này đã, nhờ đâu chúng chuẩn bị đưa mình về một cái lồng toàn con mồi của chúng rồi bắt đầu ăn thịt một lúc tất cả con mồi thì sao, giống như kiểu tàn sát tập thể cho nó.

Nghĩ đến đây mà tôi chỉ muốn nhảy ngay khỏi lưng con bạch sư. Nhưng nó đang chạy với tốc độ cao quá, nhìn xuống thôi mà cũng chỉ muốn bầu vuu tiếp trên lưng nó. Vả lại, nếu mình buông tay, rơi xuống thì sẽ bị thương, không những thế kiểu gì cũng bị chúng bắt lại.

Tốt nhất là cứ kéo dài thời gian sống trước đã.

Sau một lúc, tầm khoảng 15 phút di chuyển, bày sư tử bắt đầu chạy chậm lại.

Tôi ngược lên, là một ngôi làng, khá lớn, khá đông, và quan trọng nhất là: có người.

Vừa nhìn thấy người tôi cảm giác như được sống lại, được thần tiên phù hộ, được cứu rỗi. Nhưng lại nghĩ, đàn hổ này đến ăn thịt hết đồng này cũng không ngoài khả năng.

Chẳng nhẽ đây là cái chuồng nuôi mồi của chúng?

Bầy thú dừng lại ở cửa thôn, tôi lớn gan nhảy xuống và chạy thẳng vào khu làng.

Từ cổng thôn chạy ra chỗ có người không xa, tôi chạy đến chỗ có người tầm 20 bước cảm thấy an toàn rồi quay lại nhìn bày thú kia.

Khi tôi quay lại nhìn, mấy giây trước lúc tôi chạy thôi, còn là một đám sư tử, tầm chục con đứng đấy.

Bây giờ tôi lại, chỉ nhìn thấy chục người đàn ông, dáng người cao to, cơ bắp đang đi vào trong thôn. Hay là đám sư tử bị mấy người này đuổi đi rồi? 0o0

Họ đi thẳng đến chỗ tôi, tôi nhìn rõ, bọn họ thực rất đẹp trai.

Trong đám có một người rất nổi bật. Tóc trắng, rất nổi bật, không giống ông già, mà là tóc bạch kim, tóc anh ta dài hơn cả tôi, dài đến ngang eo.

Bộ tóc dài đó không mang lại cho anh ta vẻ thư sinh hay lãng tử, mà khi nó kết hợp với gương mặt mang đậm nét nam tính làm cho anh ta có dáng vẻ dũng mãnh hơn những người xung quanh. Cộng thêm với tạng người cơ bắp đang ở trần của anh ta, máu mũi tôi tự động ào ạt chảy ra.

Cả đám đang đi nhìn thấy tôi máu từ mũi ồ ạt chảy ra, kinh ngạc bước nhanh lại gần.

Tôi nhanh chóng định thần lại, lấy tay quạt chỗ máu trên mũi đi, quay trở lại về cảnh giác vừa nãy.

Tôi nhìn thẳng người tóc trắng kia hỏi:

-Chuyện gì vừa xảy ra? Tôi đang ở đâu? Mấy con sư tử kia đâu rồi?

Họ ngạc nhiên, ngơ ngác quay lại nhìn lẫn nhau, dường như là không hiểu tôi đang nói cái gì.

Tôi lại nhắc lại câu hỏi.

Người tóc trắng kia vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng mở miệng:

-Chúng tôi thấy người đi một mình trong rừng, thấy thực nguy hiểm nên đưa về đây. Đây là làng Han của tộc thú nhân sư.

Hắn nói là 'tộc thú nhân sư'!!

-Các người chính là mấy con sư tử vừa rồi ấy hả?!- Ánh mắt tôi không khỏi kinh ngạc nhìn bọn họ.

Họ gật đầu.

Lạc đến dị giới rồi.

Người biến thành thú.

Hay đây là bộ tộc ăn thịt người ở dưới đồi?

-Các anh sẽ ăn thịt tôi à?- Câu hỏi nghe có vẻ khá ngây thơ nhưng tràn đầy vẻ cảnh giác.

Họ ngạc nhiên rồi cười phá lên, một người trong số họ lên tiếng:

-Cô nghĩ gì vậy? Sao chúng tôi lại đi ăn thịt giống cái?!

‘Giống cái’. Cách bọn gọi phụ nữ ấy à!

Tôi quay sang nhìn xung quanh.

Ở đây bao quanh là rừng núi, cây cỏ thụ bao bọc nơi này thành một tiểu khu và họ sống ở đây.

Số lượng người khá đông, nhà họ làm bằng gỗ, toàn bộ là gỗ, nhìn rất xấu và sơ xài.

Đây đúng theo kiểu một bộ lạc người rừng đang chung sống.

Người dân ở đây, nhìn quanh nhìn quất cũng chẳng thấy đàn bà con gái đâu cả, chỉ toàn đàn ông ăn ở trần, quần một tấm vải lông thú ở phần dưới.

Cũng thật thỏa mãn mắt tôi. Tâm trạng ngấm trai kết thúc khá nhanh khi mọi người đều quay ra nhìn tôi. Chắc hẳn thấy tôi lạ mặt.

Có lẽ tôi nên giới thiệu bản thân xong trình bày lý do lạc đến nơi này để họ rủ lòng thương còn thả về.

Đang định phát biểu, một đám người già đi đến trước mặt tôi rồi quay sang hỏi người tóc trắng:

-Người này là ai?

-Chúng tôi nhặt được trong lúc đi săn- Hẳn đáp lại.

‘Nhặt được’, ‘đi săn’.

Tôi không phải là rác nha! Mà các anh đi săn cái gì đấy?==

-Cấu tạo hoàn toàn khác với người của chúng ta.-Ông già gật gù nhìn tôi nói.

Tôi sững sờ khi ông già kia đưa tay lên vuốt ngực tôi một cái, vẻ mặt ông ta lại nghiêm túc như kiểu đang phẫu thuật kiểm nghiệm vật thể lạ.

Tôi bị khi dễ một cách trắng trợn.

Tôi kinh ngạc đến quên mất cả chuyện phản ứng lại ông ta.

Tôi lại đứng đơ ra đó trơ mắt nhìn ông ta xem xét cơ thể mình.

Ông ta nhìn tôi từ đầu đến chân rồi hỏi:

-Cô có thể biến hình không?

Tôi mà biến được tôi sẽ biến thành siêu nhân, giết chết ông đi.

Cơ mà tôi vẫn trả lời: -Không.

-Biết đi săn không?

-Không.

Ông ta gật gù rồi đưa ra một kết luận:

-Thế là giống cái, nhưng mà là giống cái khác với giống cái của chúng ta rồi! Người có thể sinh con không?

Trông tôi giống vô sinh lắm à?

-Có.- Tuy tôi nghĩ một đằng nhưng để bầu víu sự sống, tôi vẫn điềm tĩnh trả lời câu hỏi của ông ta.

Trả lời câu này xong tôi giật mình hoảng loạn, chẳng nhẽ cả đám nhảy vào XXX tôi để bắt tôi sinh con sao??

Tôi đề phòng nhìn về phía cổng thôn, chỉ cần thẳng nào với tay đụng vào người tôi cái thôi, tôi sẽ chạy bán sống ra khỏi thôn, nếu bị đuổi kịp thì... đập đầu vào thân cây mà chết.

-Vậy thì bố trí cho cô ta một nơi ở, đối đãi như các giống cái từ thôn khác nhập cư.- ông ta nói xong rồi quay người đi luôn.

Hở?! Vậy là không bạo dân à?

Chương 5:

Sau đó tôi được bố trí ở một gian nhà gỗ nhỏ ở trong góc làng.

Căn nhà gỗ này phải nói là nhỏ nhất trong tất cả, cũng do không ai sống nên nhìn hoang tàn nhất.

Bên trong chỉ có một phòng ngủ và một phòng tắm, thật ra tôi phân biệt được là nhờ một phòng có kê cái giường gỗ, một phòng có một chậu nước lớn. Trong phòng tắm còn có một cái hố lớn, nhìn là biết để đi vệ sinh.

Tuy là bị lạc đến đây, tôi không muốn đòi hỏi nhiều, nhưng là như thế này thì có quá không?

Quay ra nhìn nhà xung quanh nhìn cũng chả khác gì nhà mình. Được cái có người sống nên nhìn có vẻ thuận mắt hơn chút.

Xong đang thất vọng đôi chút về ngôi nhà, có người mang đến cho tôi một tấm lông thú làm đệm và chăn, mấy mảnh vải lông thú khác nhìn giống quần áo mà họ đang mặc trên người.

Không những thế còn mang thêm cho chút thịt sống và thức ăn đã nấu sẵn cho tôi.

Nhìn người mang đồ qua mà tôi thấy cảm động không thôi.

Tôi cảm ơn và hỏi tên anh ta, đáp lại tôi là ánh mắt ganh ghét, khinh thường.

Tôi ngạc nhiên nhưng cũng không để tâm nhiều, có tấm đệm lông thú mềm mại ấm áp này mà tôi được an ủi phần nào rồi.

Tôi phát hiện ra vali của mình vẫn đang ở giữa rừng, trong đấy có tiền, quần áo, thỏ dài một tiếng, cũng không phải là không sống được.

Tự an ủi bản thân rồi tôi cất cây guitar vào trong góc nhà, bắt đầu chuẩn bị đi tắm.

Cả ngày dài đi đường, mệt mỏi, gặp bao nhiêu chuyện đau đầu, giờ đây điều tôi chỉ muốn là đi tắm.

Tôi cầm chậu nước ra ngoài hỏi cách lấy nước, họ chỉ tôi ra một con suối cách đấy không xa.

May đây là mùa hè nên tắm nước suối lạnh sẽ không sao.

Sau vài lần mang mấy chậu nước về nhà thì tôi đã đủ nước để ngồi vào trong chậu tắm.

Chiếc bồn tắm này khá sâu, giống kiểu bồn tắm của Trung Quốc thời xưa.

Ngâm mình trong nước, tôi cảm thấy thoải mái mà muốn ngủ luôn tại chỗ, nhưng cứ nhắm mắt vào là trong đầu lại toàn những suy nghĩ rồi ren về chuyện lạ hôm nay mình gặp phải.

Tôi còn thử tự nhéo mình xem đây có phải là mơ không.

Tự véo đến khi đỏ cả tay và xác nhận được đây là hiện thực, tôi bắt đầu ra khỏi chậu tắm, quần hai tấm da thú một trên một dưới rồi ra ngoài ăn phần ăn mà người kia đem cho.

Hiện giờ đã là chiều tối, nhìn trời thì chắc là tầm 5,6 giờ.

Mọi người trong làng đã bắt đầu vào nhà của mình, lúc trước trong làng còn đang tấp nập, bây giờ đã thấy thưa thớt dần.

Tôi muốn hỏi người dân ở đây rất nhiều câu, nhưng thấy họ đang thu dọn vào nhà, tôi lại thôi.

Ăn xong rồi nằm quần tắm chăn lông thú nhìn ra ngoài cửa suy ngẫm.

Cả đêm tôi không chợp mắt tý nào.

Đến khi suy nghĩ thông thì trời đã bắt đầu sáng. Tôi bước ra ngoài, thấy bên ngoài đám đàn ông trắng kiện đứng thành một nhóm, nói nói gì với nhau đó rồi hóa thành hình sư tử nhảy ra ngoài thôn.

Chắc hẳn là họ đi săn.

Nhân thời cơ này, tôi có thể chạy trốn, như tôi chạy đi đâu đây?

Còn chẳng biết mình đang ở khu thổ dân dưới ngọn đồi hay là đang ở dị giới.

Cả đêm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Tôi đã từng muốn đến một nơi sống không lo nghĩ, cả ngày chỉ làm việc gì đó để kiếm cái ăn rồi đàn hát.

Nơi này chẳng là như vậy?

Chỉ có cái là thiếu tiện nghi hơn, nhưng nó cũng là một ngôi làng và nó khá đẹp.

Và đến lúc này đây, tôi đang được ngắm những ánh bình minh đầu tiên chiếu lên ngôi làng.

Từng ánh nắng sớm mai chiếu sáng từng mái nhà gỗ, cảm giác thật yên bình.

Hiện tại, làng không một bóng người, tôi mới thấy hết được vẻ đẹp giản dị của ngôi làng này, nó càng làm cho tôi quyết định nán lại thêm một thời gian nữa.

Chương 6:

Tôi cứ ngồi trên bệ cửa sổ nhà tôi ngắm ngôi làng đến khi ngôi làng tấp nập người đi lại và hội đi săn về.

Họ rất có lòng tốt, họ chia cho tôi một ít thịt mà họ kiếm được hôm nay.

Tôi cảm kích nhận thịt của họ thì thấy ánh mắt của họ có chút khác thường.

-Tại sao người lại mặc quần áo thể này hả Lavel?-Một người trong đám nhân thú nhìn tôi tò mò hỏi.

Chắc thấy tôi quần đen hai tấm lông thú mà người trong thôn, người nào cũng chỉ có một mảnh quần ngang hông.

-Tôi thích mặc thể này hơn!-Nhìn lại quần áo mình mặc, rất giống Jane trong Tazan, trông cũng khá đẹp, có phần sexy.

Mà tôi lại nhớ đến một vấn đề khá quan trọng hỏi họ:

-Phụ nữ làng các anh đâu?

Họ ngơ ngác nhìn tôi:

-‘phụ nữ’???

Họ không hiểu ‘phụ nữ’ là gì! ==

-Giống cái?

Lúc này họ ‘À’ một câu rồi chỉ cho tôi ‘giống cái’ làng họ.

Họ chỉ ‘giống cái’ đâu, toàn thấy đàn ông. Tôi ngạc nhiên, đàn ông cũng sinh sản được hay sao?!

Nói chuyện qua loa với họ xong, tôi đi đi lại lại quanh thôn tìm hiểu.

Họ không buôn bán bất cứ thứ gì, chỉ là thú nhân đi săn về, chia một phần cho quỹ chung để dành cho những ‘giống cái’ ăn bám (như tôi) và phần còn lại mang về dự trữ.

Cả ngày của thú nhân là đi săn và đi tuần, còn lại các anh con trai được coi là ‘giống cái’ thì đi hái quả.

Hóa ra ở đây nam làm việc nặng còn ‘giống cái’ đóng vai trò ở nhà nấu cơm, hái quả... nói chung là việc linh tinh trong làng.

‘Giống cái’ có khả năng leo trèo rất giỏi, vì họ phải đi hái quả mà. Và họ không thể biến thành hình thú được.

‘Giống cái’, họ đều nhìn tôi với ánh mắt khinh thường khi tôi chạy ra chỗ họ đang hái quả.

Duy chỉ có một người là cười rất nhẹ nhàng với tôi, chỉ cho tôi cách hái quả, cho tôi một phần quả người ấy hái được vì tôi không giỏi leo cây cho lắm.

Tuy là một người đàn ông, nhưng cả hai đều bị gọi là ‘giống cái’ nên có một phần cảm nhận được sự tương đồng.

Anh ta tên gọi là Levil, bạn đời của anh ta tên Vanes.

Anh ta nói cho tôi lối sống ở tộc vì tôi bảo mình là người tộc khác.

Levil đã làm tôi mở mang tầm mắt.

Tộc thú nhân ở đây thật sự là sống rất thú tính. ‘Giống cái’ chỉ cần ưa thích bạn đời thú nhân nào một cái là được dẫn ngay về phòng làm luôn xong thành bạn đời.

Anh ta còn nói, có bạn đời hẳn là sướng hơn khi có một người chăm sóc ỉn, danh chính ngôn thuận ăn mỗi của anh ta mang về, như tôi gọi là ăn bám.

Cuối cùng anh ta khuyên tôi nên sớm tìm một người bạn đời để thoát khỏi kiếp ăn bám tủi nhục này. Nghe anh ta nói mà tôi cảm giác như tôi là động vật giống cái sắp đến mùa động dục.

Cuộc sống ở đây đúng là rất mới lạ đối với tôi, có thử thách, rất thú vị.

Chương 7:

Tôi sống ở đây đã được một tuần, hàng ngày tôi dậy khá muộn và đi ra chỗ hái quả cùng ‘giống cái’, ăn bám một chút trái cây của Levil và cũng dần quen được mấy ‘giống cái’ cũng khá thân thiện.

Cuộc sống bây giờ khá an nhàn thoải mái.

Thỉnh thoảng được ‘giống cái’ đưa đến một số nơi hái quả mới, khung cảnh mấy nơi đó làm tôi ngồi mê mẩn đến cả buổi.

Vì tôi không khá ở khoản trèo cây nên tôi tự làm một cây súng cao su để bắn rụng quả trên cao xuống, ăn bám Levil mãi cũng thấy ngại.

Sau một thời gian ăn bám, tôi nghĩ cũng nên để mình tự lực cánh sinh trong việc đi kiếm mồi.

Tôi bắt đầu lân la ra hỏi mấy thú nhân xem họ đi săn mồi ở đâu, con mồi trông như thế nào...

Họ rất nhiệt tình mà hôm sau mang nguyên cả con mồi về cho tôi xem.

Nhìn chẳng khác gì lợn rừng, có cả hươu, nai kích cỡ khá lớn.

Xác định được con mồi không quá khó để săn, tôi bắt đầu tự mình làm cây cung.

Hồi cấp 3, trường tôi có phong trào tham gia câu lạc bộ, ba tôi lại áp đặt tôi, bắt tôi vào câu lạc bộ bắn cung.

Hồi đó tôi thật sự không thích bộ môn này, nhưng vẫn nghiêm túc học môn này nên được cô giáo khen ngợi.

Ba tôi nghe được, ông được một đạo nỏ mây nỏ mặt rồi đem tôi đến trung tâm huấn luyện bắn cung mà bắt tôi học thêm. Vì vậy, về môn bắn cung này, tôi không muốn giỏi, cũng thành giỏi. Không ngờ nó lại giúp được mình trong hoàn cảnh này.

Tôi tìm Levil hỏi xem loại gỗ nào có tính đàn hồi cao nhất, xong hàng ngày kiên trì ngồi mài mài gọt gọt tỉa tỉa một ít.

Sau 5 ngày gọt mài kiên trì, tôi làm được cán cung.

Tiếp theo là đi tìm dây cung. Không ngờ loại dây người dân ở đây hay dùng để buộc các cột nhà gỗ lại có sức dẻo và dai đến thế.

Tôi vót nhọn gỗ cứng để làm thành mũi tên.

Cuối cùng cũng được một bộ cung tên hoàn chỉnh.

Sau đó tôi đem đi thử nghiệm, dùng tốt lắm, chỉ cần vót thêm cho đầu mũi tên thật là nhọn thì có thể đi săn được rồi.

Ngày hôm sau, tôi cố gắng dậy thật sớm, cần lúc thú nhàn đi săn mà nhờ Vanes-bạn đời của Levil dẫn mình đi săn cùng.

Mặc dù anh ta ban đầu từ chối kịch liệt vì sợ nguy hiểm cho tôi, sau đó tôi phải thề thốt đủ điều, năn nỉ đủ thứ, anh ta mới cho tôi cưỡi mà lao vào rừng bắt đầu cuộc đi săn.

Đến vùng có con mồi, anh ta thả tôi xuống mà mon men đi trong lùm cây, nhẹ nhàng lại tầm tia con mồi gần đó.

Tôi cũng đã nhìn thấy con mồi của mình, một con hươu.

Tôi rón rén bước lại gần con hươu ở cự ly có thể bắn nó.

Vì bị ảnh hưởng của phim ảnh mà quá trình rón rén này cũng khá là chuyên nghiệp.

Khi đã an bài ở cự ly hoàn hảo, tôi giương cung, ngắm và bắn.

Tôi vui sướng nhìn mũi tên cắm 'phật' 1 phát trí mạng vào người con hươu.

Con hươu vừa bị bắn nằm chết tại chỗ thì cùng lúc đó một con bạch sư cũng vồ ra để bắt con mồi như đã chậm hơn tôi một bước.

Bạch sư hóa thân thành hình dạng người. Chính là cái người tóc trắng làm tôi chảy máu mũi hôm trước, anh ta đứng tại chỗ nhìn tôi lật đật chạy lại, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

-Xin lỗi.-Tôi nói một câu rồi khênh con mồi định rời đi.

Nhìn anh ta khá lạnh lùng nên tôi không muốn nấn ná lại lâu, sợ anh ta cảm thấy phiền phức.

-Tại sao lại đi săn? 'Giống cái' là phải ở nhà hái quả chứ.

Tôi quay lại nhìn gương mặt lạnh băng của anh ta mà cảm thấy như có áp lực vô hình. Tôi bắt đầu thấy khẩn trương trả lời:

-À! Tại tôi thấy không nên ăn bám các anh thêm nữa. Cho nên tôi bắt đầu đi tự kiếm đồ ăn.

Mặt anh ta có vẻ giãn giãn ra làm tim tôi cũng trật một nhịp đập chậm hơn.

-Ở đây rất nguy hiểm, cô nên về ngay đi.

Tôi ồm ồm cảm ơn rồi quay đi khênh con mồi ra một chỗ an toàn ngồi chờ Vanes.

Trong lúc ngồi chờ Vanes cô đi vòng quanh nhìn các cây xung quanh.

Thật bất ngờ khi tìm được cây khoai lang ở đây, còn củ thì to bất thường.

Tôi sung sướng ôm đồng khoai lang đào được vào lòng, còn đem thêm cả cây để mang về trồng ở nhà.

Xong lại đi quanh một lượt nữa, tôi lại tìm được cây bắp, bẻ một đồng mang về có gì tặng cho Levil luôn.

Đi loanh quanh vài vòng thì thấy Vanes đang ngậm một con mồi trong miệng chạy lại.

Anh ta nhả con mồi ra, xong ngạc nhiên nhìn con mồi của tôi rồi hỏi tôi vài ba câu về cách bắt con mồi đó.

Tôi khoe hăng cây cung tôi mới làm được. Anh ta gật gù đầu, có vẻ đã thấy an toàn khi để tôi tự mình đi tìm mồi.

Chương 8:

Lúc cả hai về đã thấy Levil đứng trước cửa nhà tôi lo lắng đi đi lại lại.

Nhìn thấy tôi đi với Vanes, Levil vừa mừng vừa ghen, chạy ngay ra ôm lấy tay Vanes rồi hỏi han tôi cả ngày đi đâu.

Tôi chia một ít chiến lợi phẩm của mình cho Levil và Vanes rồi về phòng mình nướng chiếm lợi phẩm lên hương thụ.

Không những vậy, trước khi nướng tôi còn ướp thịt với một số loại hoa quả chua, ngọt làm tăng thêm vị của thịt.

Nướng xong miếng đầu tiên, đã thấy Levil đứng đằng sau từ bao giờ xin một miếng.

Đành phải cho đi xong nướng tiếp, lần này là có đến 2 người nữa ra xin thịt nướng, bảo là ‘ăn thử’ nhưng lấy rõ lắm.

Tôi lại kiên trì nướng thêm miếng thứ 3, bụng bắt đầu lục đục lên tiếng.

Nướng xong , lại có cánh tay vỗ vai xin ít thịt, lần này thì còn nhiều người hơn lần trước, tôi khóc không ra nước mắt đành cho đi.

Và cuối cùng cả lần thứ 4 và thứ 5 cũng vậy.

Bây giờ thì cả con hươu tôi kiếm được lúc sáng đang trôi vào dạ dày của người dân nơi đây, trong khi bụng tôi trống rỗng mà giờ đang gào thét kinh khủng.

Tôi dùng ít lửa còn lại nướng khoai ăn, vừa nướng vừa trách số tử nhục bị người trong làng ức hiếp.

Nướng xong lại thấy một bàn tay sờ lên vai mình.

À, lần này tôi sẽ cứng rắn, còn mỗi củ khoai lang mà cũng định xin à!

-Tôi không cho, không cho nữa, khoai của tôi!- Vừa dậm đầu chạy vào trong nhà, vừa cầm củ khoai nóng lên không sợ bỏng mà cần lấy cần để sợ mất phần.

Cánh tay người kia không những không buông tha mà còn giữ vai tôi lại bóp chặt.

Thôi xong! Tôi gặp phải tay cứng, chắc tên này muốn đòi khoai của tôi bằng được, thôi thì đành vậy, may mà mình cố gặm hai miếng rồi.

Tôi ầm ục quay lại dúm củ khoai lang đã gặm vài chỗ nham nhở vào tay người kia nói:

-Cho anh vậy!

Định quay người lại đi vào nhà thì thấy cánh tay kia vẫn giữ vai tôi.

Nhìn lên, hóa ra là anh bạch sư . Anh ta lạnh lùng nói:

-Chỗ tôi còn thịt, có muốn qua chỗ tôi nướng thịt không? Tiện thể nướng cho tôi ăn nữa.

Không nói hai lời, tôi đồng ý luôn.

Tuy có cảm giác mình bị thiệt nhưng bụng tôi vẫn đang réo ầm lên kêu tôi làm thịt nướng cho nó ăn.

Đi đến nhà của bạch sư, tôi cũng không để ý nhiều, đem hoa quả ra ướp đông thịt mà anh ta đã cắt sẵn từ trước.

Lần này để phòng người dân lại đến xin, tôi ướp rất nhiều thịt.

Anh ta không nói nhiều, tự động đem thịt đi nướng giúp tôi. Tôi cũng ngồi xuống bên cạnh đồng lửa nướng tiếp củ khoai đang ăn dang dở.

Thật ra có bạn đời cũng là chuyện tốt, có người bầu bạn cùng.

Ý nghĩ đấy chợt thoáng đi qua trong đầu tôi.

Từ khi đặt chân đến cái dị giới này, tôi luôn sống một mình trong căn nhà nhỏ bé kia.

Tôi cũng bận tâm khá nhiều đến căn nhà đó, vì cũng muốn nó trở nên tiện nghi hơn chút. Tôi cố gắng từng chút sửa sang lại nhà cộng cả việc đi săn và hái quả, cũng thực là khá mệt mỏi.

Chắc hẳn là do vậy, do tôi mệt mỏi, cũng hơi cô đơn nữa, vì vậy mà lần đầu tiên có người ngồi ăn cùng tôi cạnh đồng lửa mà tôi cảm thấy thực hạnh phúc và ấm áp.

Cảm giác này rất mới lạ đối với tôi, vì trước kia, tôi chưa từng có cảm giác như thế này, kể cả gia đình tôi, những người trên lý thuyết là gần gũi nhất cũng chưa từng cho tôi cảm giác này.

Tôi đưa mắt sang nhìn anh ta.

Ngồi trước đồng lửa nướng thịt, sự lạnh lùng, kiêu ngạo hàng ngày của anh không còn nữa, thay vào đó là ánh mắt tập trung vào việc nướng thịt.

Không biết bây giờ anh ta đang nghĩ gì mà mặt hắn vẫn lạnh như băng nướng thịt.

Tuy mặt tôi cũng chả có cảm xúc gì, nhưng tôi thấy vui lắm. Cảm giác như... một gia đình.

Tự muốn đánh thức bản thân như trong lòng vẫn đang rò rỉ một cảm giác ấm áp lạ thường.

Hai người cứ tiếp tục im lặng.

Nướng xong thịt, đương nhiên là lại có người đến xin. Nhưng may là vẫn còn đủ phần cho tôi và anh ta ăn.

Ăn xong tôi cảm ơn anh ta một câu.

Từ đầu cứ nghĩ mình bị thiệt, nhưng cuối cùng việc tôi làm chỉ có ướp thịt và ngồi chén, nên cũng hơi áy náy.

Bữa ăn hôm nay, tuy hai người không nói với nhau một câu thân thiện, nhưng cái nhìn nhận của tôi về anh ta cũng được cải thiện không ít.

2. Chương 9

Chương 9:

Sáng hôm sau tôi lại dậy sớm để đi săn mẻ thịt nữa.

Tôi nhờ Vanes cho tôi cưỡi đi săn tiếp, lần này không chỉ có Vanes mà là cả bảy thú nhân đi cùng nhau.

Dường như họ cũng biết chuyện hôm qua tôi săn được con hươu nên cũng không ngăn cản tôi đi săn tiếp hôm nay.

Tôi được vài thú nhân mở miệng khen ngợi, vài thú nhân thì cho tôi cái nhìn ác ý khinh bỉ vì có vẻ không tin tôi đã săn được mỗi; còn bạch sư kia mặt vẫn lạnh lùng như không quen biết.

Cả đám thú nhân đi săn khá đông mà họ không thể cùng đi đến một chỗ rồi tranh giành con mồi được. Họ rất quy củ, chia nhau ra thành từng nhóm đi săn ở mỗi nơi khác nhau.

Tôi đi cùng Vanes và bạch sư.

Thấy lạ là đến giờ tôi vẫn chưa biết tên anh ta, tôi chỉ biết anh ta là tộc trưởng vì mọi người gọi anh ta như thế.

‘Tộc trưởng’ là người đầu đàn, đương nhiên là thú nhân mạnh nhất trong đám thú nhân làng này, được ăn một bữa với anh ta mà tôi cũng thấy khá vinh dự.

Chúng tôi đi đến một khoảng đất rộng mà ở đó có cả một đàn tê giác.

Hai người họ lén lút, nhẹ nhàng tiến đến gần con mồi, còn tôi thì vẫn đứng ở bìa rừng ngơ ngác.

Tê giác, mũi tên tôi không thể xuyên qua được chúng, phải tìm con mồi khác thôi.

Tôi đi men theo bìa rừng và hi vọng có thể tìm được một con nai hay lợn rừng gì đó.

Trong rừng cây cối mọc um tùm, những cây đại ở đây phải cao đến hông tôi.

Tôi thật sự ghét cái cảm giác bị vô số lá cây quệt quệt vào người, nhờ đâu có con bọ nào quệt luôn vào tôi. Cứ nghĩ đến chuyện trong cây có bọ là tôi lại cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Tôi sợ nhất là bọ, sợ nhất là khi chúng lúc nhúc theo đàn.

“Rắc”

Tuy đã rất cảnh giác xung quanh, nhưng tôi lại không chút cảnh giác phía dưới chân.

Tôi hoảng hốt nhìn xuống phía dưới.

Không có gì khác thường, chỉ là tôi dẫm phải cái gì đó dễ gãy. Chắc vậy.

Tôi nhắc bàn chân đó lên.

Lần lượt từng con bọ chui ra từ cái lỗ dưới chân tôi.

‘AAAAAAA’

Tôi vừa hét, vừa chạy giật lùi.

Thật đáng sợ! Đó, chính là thứ tôi sợ hãi nhất, đàn bọ lúc nhúc.

Từ cái lỗ đó chui ra rất nhiều, rất nhiều bọ. Cả đàn bọ lúc nhúc dưới mặt đất.

Chúng sắp đuổi kịp tôi, sắp bò hết lên chân tôi rồi. AAAA!

Cảm giác như đang cận kề cái chết đau đớn nhất.

Tôi vừa chạy vừa gọi Vanes.

Tôi ngoái lại nhìn những con bọ đang đuổi theo tôi ngay sát phía sau mà thấy thật kinh hoàng. Chỉ có dẫm vào một cái lỗ bé tí thôi mà đến từng này bọ thoát ra ngoài.

Quả này tôi chết chắc.

Vừa lúc quay đầu lại thì cả người tôi đập vào một khối êm ái.

Là bạch sư!

Tôi không cần biết anh ta chức cao vọng trọng thế nào, hai tay thoăn thoắt bám vào bờm anh ta rồi trèo lên lưng, cảm giác như từ lúc dẫm vào anh ta đến lúc an vị trên lưng thể này chỉ vùn vện hai giây.

Hình như hành động lỗ mãng này của tôi cũng làm anh ta hơi sốc, vì thấy anh ta đứng ngây ra một, hai giây xong ngay lập tức quay đầu lao đi.

Tôi may mắn thoát chết.

Thở phào nhẹ nhõm xong trong đầu nghĩ đến chuyện cảm ơn anh ta.

Thấy bây giờ anh ta có vẻ đang tức giận vì bị tôi cưỡi thể này nên tôi cũng không dám mở lời cảm ơn. Để tối nay nướng thịt cho anh ta vậy!

3. Chương 10-13

Chương 10:

Tôi được cưỡi anh ta cho đến khi về đến làng.

Thật vinh hạnh cho tôi khi nhận được ti ti ánh mắt ganh ghét của các giống cái; thú nhân thì ban đầu khá kinh ngạc, người khinh bỉ lúc trước thì càng khinh bỉ, người ngưỡng mộ thì càng ngưỡng mộ. Vì tôi được cưỡi “Tộc trưởng” của các người mà.

Tôi lại đi lấy thịt ở quỹ chung.

Đến chiều tôi mang thịt nướng đến cho anh ta.

Mặt anh ta vẫn còn hơi cau có, nhận thịt xong thì giãn nở được một tí.

Đưa thịt, cảm ơn anh ta xong chẳng cần chờ anh ta trả lời, tôi quay về nhà. Với vẻ mặt đầy thì chắc tôi có đứng nữa anh ta cũng không nói nữa lời.

Ăn xong tôi lại luẩn quẩn quanh phòng dọn dẹp rồi lên giường đi ngủ.

Nằm trên giường mà không tài nào chợp mắt được.

Trong đầu tôi hiện tại toàn hình ảnh đàn bọ lúc sáng. Thật khủng khiếp!

Nhớ lại lúc mình được cứu mà tôi lại càng thấy bạch sư kia giống thánh cứu sống tôi trong gang tấc.

Càng nghĩ thì càng thấy ngưỡng mộ anh ta.

Rất ra đáng tộc trưởng, rất uy nghiêm, đã thể ngoại hình rất hoàn hảo.

Bao sao hôm nay đi săn về ánh mắt của ‘giống cái’ mang đầy hận thù.

Tuy khá có cảm tình với anh chàng bạch sư này nhưng tốt nhất tôi không nên dây dưa nhiều.

Toàn những thứ linh tinh, vớ vẩn vậy mà tôi nghĩ loay quanh đến tận tờ mờ sáng mới bắt đầu ngủ.

Đến khi thức dậy đã là giữa trưa, giờ này là giờ nghỉ trưa của dân làng, hội thú nhân đã đi săn xong, còn giống cái đã hái quả và nấu cơm xong.

Tôi mệt mỏi rời khỏi giường.

Phần thịt hôm qua tôi đã lấy cho cả anh ta và tôi nên nhiều hơn định mức cho phép nên chiều nay tôi không thể lấy tiếp được nữa.

Hoa quả thì đã lỡ mất giờ đi hái rồi. May mà còn một ít thịt hôm qua tôi ăn còn thừa, nhưng chỗ thịt này chỉ đủ ột bữa thôi.

Trước mắt là cứ ăn chỗ thịt này vậy, chiều tôi có thể nhờ Levil đưa tôi ra chỗ hái quả.

Khu rừng ở đây không an toàn, tôi không thể tự tiện đi một mình, nhất là sau khi tôi dẫm phải tổ bọ kia.

Sau giờ nghỉ trưa, tôi đi đến nhà Levil và Vanes.

Bước chân vừa gần đến cửa tôi nghe thấy một loạt các âm thanh đáng xấu hổ.

‘Ư ... ư... ah... ah... Nữa đi... Nữa đi Vanes của em.... Ư...’

Trời ơi! Ban ngày ban mặt, không những thế âm thanh còn sống động thế này. Mặt tôi nóng hết cả lên và nhanh chóng tôi quay người rời đi.

Vừa quay người đi, tôi thấy bạch sư đang đứng ngay gần đấy.

Anh ta vẫn lạnh lùng nhìn tôi, chắc hẳn là không mang ý gì. Nhưng tôi lại cảm giác như đang xem phim cấp ba rồi bị bố mẹ bắt gặp.

Tôi quay người bước nhanh về hướng ngược lại với chỗ anh ta đang đứng.

Tôi đi mà như chạy.

Sao tôi lại phải xấu hổ đến như vậy?! Tôi đâu có làm chuyện gì xấu đâu?

Chính bản thân tôi cũng không biết tại sao.

Chương 11:

Khu làng nằm trên một khu đất trống rộng và xung quanh là rừng cây.

Tôi đi không xác định phương hướng một lúc mà đến khi tỉnh ra, tôi đã thấy tôi đi đến mép ranh giới giữa làng và rừng.

Bây giờ đã là gần chiều, nên khu rừng nhìn rất tăm tối khác hẳn với ban ngày.

Tôi mà có đi một mình vào đây hái quả thì cũng chả biết có sinh vật kinh dị gì đang chờ đón tôi khám phá nữa. Hôm qua đã là quá đủ sợ hãi rồi!

Tôi chọn cách an toàn: nhịn đói.

Tôi đành ngậm ngùi đi về nhà mình, nằm trên giường mà chả biết làm gì, nên không hoạt động nhiều kéo bị lên cơn đói.

Cứ nằm vậy nhìn ra cửa sổ đến tối, bụng tôi bắt đầu kêu.

Lần đầu tiên, từ lúc bắt đầu tới nơi dị giới này, tôi cảm thấy tôi rất bất hạnh.

Bụng đói nghĩ quẩn. Tôi cố nhắm mắt lại tĩnh tâm, có thể ngủ một giấc đến sáng hôm sau thì tốt.

Bỗng dưng có ai đó đến gõ cửa. Tôi ra mở cửa mà không khỏi ngạc nhiên.

Là bạch sư.

Không biết anh ta đến đây là vì chuyện gì nhỉ? Hay lại đến xin thịt nướng?!!

Tôi còn không đủ thịt để nuôi bản thân đây.

-Có muốn đến nhà tôi ăn không? Tôi còn rất nhiều thịt dự trữ.

Đầu óc của tôi đang mơ mơ màng màng nghĩ ngợi lung tung vì đói, đột nhiên tỉnh táo lạ thường.

Tôi gật mạnh đầu khẳng định tôi rất rất rất muốn ăn.

Không biết là tôi bị bỏ đói xong hoa mắt hay sao mà trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi thấy anh ta cười.

Không phải cười khẩy, nụ cười như đang rất hài lòng vậy.

Chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua, chắc tôi bị bỏ đói lâu quá rồi.

Bữa ăn này không khác gì bữa ăn tôi ăn cùng anh ta lúc trước. Anh ta nướng thịt còn tôi ngồi ăn.

Cái vẻ chu tâm nướng thịt của anh ta làm tôi cảm thấy bản thân mang ơn anh ta rất nhiều.

Anh ta nhặt tôi về đây, cứu tôi khỏi đàn bọ, cho tôi ăn cùng hai lần đúng lúc tôi bị đói, mặc dù anh ta lần nào cũng lạnh lùng, ít nói, cảm giác như đang khinh người.

À! Cũng khá tốt.

Tôi phải bắt chuyện với anh ta. Cứ im lặng như thế này sợ anh ta nghĩ tôi kiêu ngạo.

-Cảm ơn anh! -Sau một hồi suy nghĩ chọn lựa câu từ, cuối cùng tôi thấy câu này là thích hợp nhất.

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, gật đầu một cái rồi quay lại tiếp tục nướng thịt.

Anh ta có lẽ muốn chú tâm vào việc nướng thịt.

Tôi nên im lặng thì hơn.

Ăn xong, tôi quay lại nói :

-Tôi sẽ trả ơn! Cảm ơn.

Sau đó quay đầu về nhà.

Tất nhiên khi tôi nói vậy là tôi đã có ý tưởng để trả ơn anh ta trong đầu, nó khá ... đơn giản. Không biết có đáng không như sức tôi chỉ trả được có vậy. Mong anh ta sẽ hài lòng.

Chương 12:

Mấy ngày sau, ngày nào tôi cũng đi săn và săn được mồi, không những vậy còn săn rất nhanh vì tôi không phải vồ ra và chạy theo đuổi con mồi nên tôi về rất sớm để dành thời gian cho hái quả.

Tuy giống cái trong làng còn khá nhiều người nhìn tôi khinh bỉ nhưng có vài người cũng đã thay đổi ánh mắt nhìn tôi.

Ngày trước các ‘giống cái’ hay nhìn tôi với ánh mắt rất khó gần.

Tôi biết, một thế giới toàn đàn ông, vì vậy tiêu chuẩn về cái đẹp của ‘giống cái’ nó cũng khác thường.

Ví dụ như một giống cái đẹp là ở điểm có cơ thể khỏe mạnh để trèo cây hái quả và mặt mũi cũng phải thanh thoát, có kỹ thuật cao ở trên giường (điều này là nghe từ Levil), biết nấu ăn.

Nhìn lại bản thân, được mỗi khoản nấu ăn, mặt mũi không có gì đặc biệt, dáng người bình thường, đối với người thường ở thế giới thường thì tôi thuộc dạng khá cao lớn, ấy vậy mà xuyên đến cái dị giới toàn đàn ông này, tôi thành thấp bé và bị khinh bỉ.

Vì vậy ở cái dị giới này, tôi là một ‘giống cái’ xấu xí, còn Aren, người đang trèo cây như người nhện ở phía kia có thể được coi là một hot girl.

Bây giờ tôi có thể tự săn mồi nên ánh mắt họ có phần nào kính trọng tôi hơn.

Mấy ngày nay được mọi người nhìn nhận khác đi, tâm tư tôi thoải mái hơn rất nhiều và tôi quyết định: ngmai sẽ trả ơn bạch sư.

Chương 13:

Ngày hôm sau tôi đi vẫn đi săn như thường ngày, chỉ là thay vì mang cung tên, tôi mang theo dây thừng.

Lần này, tôi sẽ không bắn chết con mồi mà làm bẫy.

Cách làm bẫy tôi cũng có biết qua, nhưng vì chưa được trải nghiệm lần nào nên tôi tốn kha khá thời gian vào việc làm bẫy.

Vanes đi săn xong thấy tôi loay hoay với đám dây thừng nên ở lại giúp.

Chỗ này cách làng không xa nên tôi bảo anh ta quay về.

Hoàn thành xong cái bẫy, tôi phải đi lừa con mồi đến chỗ đó.

Sau nửa tiếng rình mò và đuổi bắt con mồi về phía bẫy, tôi đã thành công.

Khi tôi quay về đến nhà thì đã là giữa trưa và đang là giờ nghỉ của dân làng.

Tôi nhìn cây đàn của tôi ở góc nhà.

Hai tháng rồi tôi chưa đụng đến nó, tuy là rất nhớ các dây đàn kia nhưng tâm tư tôi không đủ thoải mái và ổn định để chạm vào chúng.

Tôi đeo cây đàn lên vai và đi về phía nhà bạch sư.

Tôi gọi anh ta ra và nói:

-Tôi muốn trả ơn anh! Đi theo tôi nhé.

Anh ta gật nhẹ đầu đồng ý.

Không những thế anh ta còn cho tôi cưỡi anh ta đến nơi mà tôi muốn đến.

Tuy đã từ chối nhưng anh ta bảo không muốn phải đi bộ xa. Tôi lại đành phải trèo lên lưng anh ta với một vài ánh mắt sắc bén của một số người quanh đó.

Tôi dẫn anh ta đến nơi mà lần trước giống cái chúng tôi đi hái quả. Nơi đó quả thật rất đẹp, y như trong truyện cổ tích vậy.

Đến nơi, anh ta hóa thành hình người đăm đăm nhìn tôi, ánh mắt nói lên điều: Cô muốn trả gì thì trả đi.

Tôi luống cuống lấy cây đàn trên vai xuống.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi phải trả ơn người khác và còn trả theo cách này, nên cũng cảm thấy một chút ngại ngùng.

Tôi biết đàn và hát, không tệ, tương đối hay nên tôi sẽ trả ơn anh bằng cách này.

Tiếng hát cùng tiếng đàn của tôi vang lên.

Tôi cảm giác như quay về thế giới hiện đại kia, cảm giác như quay về quá khứ, lúc mà tôi ngồi ở cầu thang khu chung cư.

Greatness as you

Smallest as me

You show me what is deep as sea

A little love, little kiss

A little hug, little gift

All of little something. these are our memories

You make me cry,

Make me smile,

Make me feel that love is true...

You always stand by my side,

I don't want to say goodbye.

You make me cry,

Make me smile,

Make me feel the joy of love.

Oh! Kissing you...

Thank you for all the love you always give to me,

Oh! I love you...

Bài hát này không phải là ý tôi muốn nói với anh ta, mà giai điệu trong sáng của nó rất hợp với cảnh đẹp hiện tại.

Tôi hát bằng tiếng anh, chắc chắn anh ta không hiểu.

Lúc tôi bắt đầu cất tiếng hát, anh ta thực sự kinh ngạc, hẳn là lần đầu anh ta nghe hát.

Ngay sau đó anh ta giấu đi vẻ kinh ngạc và dần dần trở thành thưởng thức.

-Anh thấy thế nào?-Tôi hỏi

Anh ta suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Rất hay. Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy những thứ như thế này.

-Đây là quà trả ơn dành cho anh. Nhưng đương nhiên một bài hát không thể trả hết ơn.

Tôi dắt ra trước mặt anh con nai mà tôi bắt được lúc sáng.

Tôi chọn bắt sống con nai vì nghĩ rằng, anh ta nhận thịt tươi sống có lẽ sẽ thích hơn.

-Tặng anh.

Tôi cười cười đưa dây đang buộc ở cổ con nai cho anh ta.

Anh ta nhận lấy con nai, không một lời đáp lại, cứ đứng nhìn tôi như vậy.

Chẳng nhẽ anh ta không thích con nai? Hay mình trả ơn ít quá chưa đủ?

-À! Nếu anh thấy ít, ngày nào tôi cũng kiếm mỗi tươi sống cho anh. Được không vậy?

Anh ta vẫn không nói gì.

Đột nhiên anh ta bước về phía tôi.

Tôi lùi lại vài bước, anh ta tóm lấy tay tôi giữ lại, ghé vào tai tôi và nói:

-Không cần kiếm mỗi. Chỉ cần mỗi ngày...tạo những âm thanh dễ chịu cho tôi nghe.

Ý anh ta là ngày nào tôi cũng hát cho anh ta nghe.

Tôi gật đầu.

Kiểu trả ơn này rất đơn giản, cũng không đến mức dùng ánh mắt này ra như để áp bức tôi vậy.

Tôi định gỡ tay ra khỏi tay anh ta thì bàn tay nắm lấy tay tôi càng siết chặt.

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta.

Chẳng phải là đã chấp nhận điều kiện rồi sao? Anh ta còn muốn gì nữa đây?

Bỗng dưng tôi thấy trước mắt tôi là khuôn mặt phóng đại của anh ta đang khép hờ hờ, còn môi tôi thì đung phải cái gì ẩm ẩm.

Anh ta đang hôn tôi!

Đầu lưỡi anh ta vươn ra nhẹ nhàng tách môi tôi ra và từ từ lướt nhẹ ở bên trong.

Cánh tay anh ta vươn ra chụp lấy eo tôi và kéo tôi lại gần.

Hành động bất ngờ này làm tôi mở miệng 'A' lên một tiếng tạo cơ hội cho lưỡi anh ta thâm nhập vào trong.

Sau đó anh ta mạnh mẽ lấn áp tôi dường như không cho tôi khí để thở.

Tôi bị anh ta hôn đến đầu óc u mê, chân tay bủn rủn.

Tôi nên làm gì bây giờ?

4. Chương 14

Chương 14:

-Cô có quan hệ gì với Tộc trưởng?

Tôi giật mình ngược lên nhìn Aren đang đứng sừng sững trước mặt tôi.

Anh ta là giống cái, có khuôn mặt rất tao nhã, nếu mặc quần áo tử tế vào người ngoài nhìn sẽ giống một chàng thư sinh lịch lãm. Đối với người ở đây, họ coi anh ta là 'giống cái' đẹp nhất làng.

Anh ta hỏi câu này chắc hẳn anh ta thích bạch sư.

-Không có quan hệ gì cả.-Tôi mặt tỉnh bơ trả lời.

Tuy nói là như vậy nhưng tôi vẫn hơi cảm thấy chột dạ.==

-Nói dối...Cô ngày nào cũng quanh quẩn ở bên Tộc trưởng, ăn cũng ăn cùng anh ấy. Cô là có ý gì với Tộc trưởng?

-Anh yên tâm, tôi và tộc trưởng không có gì hết!

Tôi quay người bước nhanh tránh gây thêm rắc rối với con người này.

Chả khác gì phụ nữ ở thế giới kia, nhìn mặt là biết anh ta đang ghen lồng ghen lộn sắp phát điên rồi.

Nhắc đến tên Tộc trưởng kia, sau nụ hôn hôm đấy, anh ta ngày nào cũng bắt tôi sang ăn cùng với lý do nhà anh ta hết thịt.

Vậy là anh ta ăn hết phần ăn buổi sáng tôi đi săn được.

Ngày trước, cách 3 ngày tôi đi săn một lần, mà bây giờ ngày nào cũng thêm cả phần ăn của anh ta, tôi sáng nào cũng phải dậy đi săn.

Cứ như vậy, ngày nào anh ta cũng nằm ngủ ở nhà, và tôi sau khi vất vả săn được con mồi thì về thấy anh ta đang chờ tôi làm đồ ăn cho anh ta.

Ngày nào cũng như vậy.

Và chưa kể, ngày nào anh ta cũng đưa tôi ra chỗ hái quả hôm đó để tôi đàn và hát cho anh ta nghe.

Cho nên ngày nào người trong làng cũng thấy tầm buổi trưa tôi cười anh ta đi đâu đó và tầm chiều chiều tôi lại trên lưng anh ta trở về.

Sau đó bữa nào cũng ngồi ăn cùng nhau, không sinh nghi mới là lạ.

Tôi thật sự cũng thấy tội nghiệp tên Aren.

Anh ta hình như đã thích tên bạch sư này từ rất lâu, nghe nói là từ lúc họ còn chưa trưởng thành.

Đến khi hai người trưởng thành, mọi người trong làng đều nghĩ rằng họ sớm hay muộn cũng sẽ là bạn đời của nhau và cả hai người đều rất xuất sắc nên họ đều tán thành.

Và bây giờ có tôi là người đang chen ngang, họ đương nhiên không thích, biểu hiện rõ ràng nhất là ánh mắt ghen tuông của Aren và sau đó là đến ánh mắt khó chịu của dân làng.

Tuy bị ghét nhưng tôi cũng không quan tâm lắm, chắc vì đã quen thuộc với những ánh mắt này từ khi đặt chân đến đây.

Tôi phải làm rõ chuyện này với tên bạch sư kia.

Nhưng rất tiếc, chưa kịp đi làm rõ sự việc thì tôi đã bị các trưởng lão tìm đến.

Tôi bước vào căn nhà gỗ nơi các trưởng lão ngồi vây thành vòng tròn và tôi bị bắt ngồi ở vị trí trung tâm.

Điều này có thể cho thấy, chuyện dây dưa với tộc trưởng có tầm ảnh hưởng đến mức nào.

-Cô gần đây với Tộc trưởng là như thế nào?-một bộ lão mặt nhăn nhoe khá dữ tợn, trên cổ đeo mấy cái sừng hói.

-Tôi với anh ta là bạn bè.

-Không hỏi về vấn đề này nữa-Một ông lão lên tiếng cắt ngang- Cô nghĩ mình có đủ khả năng để sinh sản không?

Trời ạ. Tại sao ông ta lại hỏi một vấn đề trơ trẽn đến như vậy.

-Có.-Do tác động của lòng tự trọng người phụ nữ, nên giọng tôi có phần nào đành lại nghe có vẻ rất kiên quyết làm cho bọn họ kinh ngạc phần nào.

Đúng lúc này, mọi người già làng, trông có vẻ già nhất hội, cổ lão đeo nhiều sừng, nhiều đường nét màu mè được tô vẽ trên mặt lão, từ tốn gật đầu.

-Cứ để cô ta cùng với tộc trưởng. Loài cái này khác với giống cái chúng ta, có khi còn có khả năng sinh sản mạnh.

Lời ông ta chắc nịch làm đám bộ lão xung quanh dần dần tán thành. Chắc hẳn lão có một địa vị xác định trong hội bộ lão này.

Sau đó, tôi được thả về, thật nhẹ nợ. Trước khi tôi bước ra khỏi căn nhà đó, ông lão già làng kia còn nói:

-Nếu cô mà không làm tròn bổn phận của một giống cái nên có thì đừng bao giờ mơ tưởng được dính dáng đến trưởng tộc.

Tôi nghe xong mà khóe miệng cong lên rồi bước ra ngoài.

Thật là ấu trĩ. Đây hẳn là mấy câu nói điển hình của các bà mẹ chồng trong phim tình cảm dài tập mà mình hay nghe.

Là một người có kinh nghiệm xem phim tình cảm, tôi sẽ bỏ ngoài tai tất cả và sống như bình thường.

Tôi không quan tâm mọi người nói gì, vì nếu có bị ảnh hưởng thì tôi thật cảm thấy mình thật nhu nhược như nữ nhân vật chính trong mấy phim tình cảm dài thê lương đến phát phì trên ti vi.

Vì vậy cách giải quyết được tôi cho là sáng suốt nhất chính là : Làm rõ vấn đề với tên bạch sư kia.

Như vậy cũng tốt, làm rõ luôn cả tình cảm giữa hai người luôn.

5. Chương 15

Chương 15:

Tối nay cũng như thường lệ, tôi đến nhà anh ta làm bữa tối cho cả hai.

Chờ đến lúc hai người ngồi ăn cùng nhau, tôi sẽ hỏi anh ta về chuyện này.

Tôi sẽ hỏi như thế nào đây?

“-Anh với tôi bây giờ là quan hệ thế nào?”

Không chắc chắn anh ta sẽ trả lời : - Cô đang trả ơn tôi.

Hay là : “ Anh có ý gì với tôi không?”

Nghe thật giống như một lời tỏ tình. Tỏ tình trước ư?!

Trống ngực tôi đập thình thịch.

Chuyện này thật không đơn giản như tôi nghĩ lúc trước, đối với một người chưa bao giờ có bạn trai thì chuyện này đối với tôi khá mới mẻ.

Trong đầu tôi xuất hiện mấy thứ suy nghĩ linh tinh mà lũ bạn ở thế giới kia của tôi thường hay có trước lúc tỏ tình với đứa con trai nào đó.

Ví dụ như:

-Nhờ đâu anh ấy từ chối?

Còn tệ hơn nữa: - Nhờ đâu anh ta cười khẩy cho rằng mình đang mơ mộng hão huyền!

Nếu điều đó xảy ra thì thật nhục nhã.

Tôi cố tự nhắc nhở rằng bản thân không phải dạng con gái nhu nhược yếu đuối ngoài kia, lấy lại dũng khí bản thân để làm rõ chuyện này.

Môi mấp máy vừa định lên tiếng để hỏi thì bỗng nhiên có một tiếng tù và kéo dài.

Tôi giật mình nhìn về phía phát ra tiếng, đầu làng có người đang thổi.

Người dân cũng giật mình hoảng hốt, các thú nhân tụ tập nhau lại một chỗ và các giống cái nhanh chóng dọn gọn lại đồ ăn đồ đang ăn dở và chạy vào nhà.

-Đang có nguy hiểm. Cô về nhà đi! À, không, cô nên đến nhà Levil đi. Có 2 người an toàn hơn. – Anh ta quay sang nói với tôi với giọng rất nghiêm túc, chứng tỏ tình huống này khá nguy hiểm.

-Có chuyện gì vậy?-Tôi tò mò hỏi.

-Chắc hẳn thú nhân tộc khác sang đánh chiếm lãnh địa của tộc tôi. Thường thì sẽ có lực lượng canh gác quanh khu vực làng nhưng có tiếng tù thì chắc hẳn một phần của bên chúng đã có thể xông vào khu vực làng.

Nói xong anh ta nhanh chóng đưa tôi đến nhà Levil, bảo Levil khóa chặt cửa rồi mới bắt đầu đi về phía các thú nhân khác chỉ đạo.

Chuyện này không hề đơn giản, xâm chiếm lãnh thổ, giống như chiến tranh ở thế giới kia vậy.

Quanh làng là bìa rừng rộng như vậy, thú nhân lại không đủ đông để có thể rà soát từng nơi một ở trong rừng, chính mình cẩn thận vẫn là hơn.

Tôi quay sang nói với Levil:

-Anh đợi tôi một chút, tôi quay về nhà lấy mấy thứ đồ.

Anh ta đồng ý nhưng cũng cẩn thận nhắc nhở tôi nên quay trở lại sớm.

Tôi phải về nhà lấy cung tên, nhờ đâu chúng vào được trong làng thì tôi cần vũ khí để tự vệ.

Trong làng bây giờ vắng tanh, giống cái đã trốn hết trong nhà còn Thú nhân thì chắc hẳn đã đi lùng quanh bìa rừng chỉ để lại 1,2 người đi canh gác quanh làng.

Tâm trạng tôi khá là khẩn trương bởi không khí căng thẳng bao trùm cả ngôi làng này.

Tôi chạy nhanh vào nhà lấy cây súng cao su và cung tên, và quay thẳng về nhà Levil.

‘Xoạt’

Tim tôi bỗng giật thót lên, bước chân của tôi khựng lại, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

‘Xoạt,xoạt’

Tiếng động ngày càng rõ, tôi giương cung lên hướng lùm cây gây ra tiếng động.

Tim tôi đập càng mạnh như chỉ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trời đang rất tối mà chỉ có ánh lửa bập bùng gần đó nên tầm nhìn của tôi khá hạn chế, điều này càng làm tôi căng thẳng.

Tôi vẫn cẩn trọng quan sát kỹ, mũi tên trong tay luôn sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào.

‘Xoạt’

Tiếng động phát ra từ hướng khác.

Tôi khẩn trương hướng cung về hướng đó nhưng chỉ thấy có cái gì đó đánh mạnh vào sau gáy tôi và sau đó là một màn đen bao trùm.

6. Chương 16

Chương 16: Kahe

Với thân phận là Bạch sư duy nhất trong tộc, nối tiếp dòng máu của cha, tôi nghiêm nhiên trở thành “tộc trưởng” của làng.

Từ khi còn chưa trưởng thành, tôi đã phải đi theo các thú nhân khác làm quen với công việc của một người đứng đầu tộc.

Ngoài ra, tôi còn phải kiên trì rèn luyện thể lực khá vất vả.

Mọi thứ cứ như sắp xếp, và có lẽ vẫn sẽ như vậy trong tương lai.

Tôi chính thức lên làm tộc trưởng khi đã trưởng thành và giống cái được các bô lão chỉ định cho tương lai của tôi chính là Aren.

Có được một giống cái mà các thú nhân khác mơ ước cũng không phải là điều không tốt.

Với sự sắp đặt này, tôi cứ khoanh tay đứng nhìn nó hình thành và cứ thế tiếp diễn.

Và rồi đến một ngày, một giống cái ăn mặc khác thường, hình dáng khác thường xuất hiện trong bìa rừng.

Nhìn giống cái này thật dị dạng, nhưng dù sao thì vẫn không thể để giống cái một mình trong rừng thế này được, phải đưa về làng.

Đem được giống cái đó về làng rồi, tôi cũng chẳng để tâm, chỉ biết một điều đây là người ngoại tộc.

Mấy hôm sau tôi thấy cô ta xuất hiện ngoài bìa rừng lúc đi săn.

Cô lấy được con mồi mà tôi đã ngắm từ trước với thứ gì đó cong queo trên tay và với một cái gậy cắm xuyên qua cổ con mồi.

Rất có trí óc.

Tất cả giống cái trong tộc tôi đều không có khả năng săn mồi, vậy mà giống cái nhỏ bé, yếu ớt này lại nghĩ ra cách này để săn mồi.

Lần đầu tiên tôi thật lòng tán dương một người, mà hơn thế lại còn là giống cái.

Sau lần đó, tôi đối với cô ta cũng dần có hứng thú.

Tôi để ý giống cái này không biết học đâu ra cách ướp thịt rất thơm ngon, vì thế nên bị dân làng đến xin hết.

Không những thế còn rất lễ độ, rất biết cách trả ơn.

Lần đầu tiên cô ta trả ơn tôi bằng một bữa thịt nướng.

Lần trả ơn thứ hai, chính là lần làm tôi ngạc nhiên nhất về cô gái này.

Ngạc nhiên về con mồi cô ấy bắt sống mang ra đưa tôi.

Và sau đó là ngạc nhiên về những âm thanh cô ấy tạo ra, nghe thật dịu dàng và êm tai.

Thật dễ chịu!

Có một cái gì đó trong tôi cứ dâng lên, lớn dần lên theo âm thanh và gương mặt dịu dàng của cô ấy lúc đó.

Cuối cùng tôi không thể kiềm chế được, cảm giác muốn gần gũi hơn với cô ấy.

7. Chương 17+18

Chương 17:

Tôi từ từ mở mắt ra trong bóng tối.

Tôi không biết mình đã bị ngất mất bao lâu, xung quanh tối om, tay chân tôi bị còng lại.

Không những vậy trong bóng tối ấy, tôi còn nghe thấy tiếng than khóc khe khẽ của phụ nữ, đây là ma hay là người đang than khóc?

Tôi tự trấn tĩnh bản thân ngồi im cảnh giác xung quanh.

Tiếng khóc rất chân thực làm trong lòng tôi dịu nỗi bất an đi một chút.

Mắt tôi bắt đầu quen dần với bóng tối nơi đây, bởi có 1 tia ánh sáng le lói yếu ớt xuyên qua từ một cái lỗ trên bức tường đằng sau tôi mà tôi có thể nhìn mờ mờ mọi vật xung quanh.

Nơi đây không chỉ nhốt một mình tôi, mấy người xung quanh tôi cũng bị còng tay còng chân giống tôi đang nằm sõng soài trên đất, toàn bộ đều là nam nhân, thân hình khá mảnh mai, tất cả chỗ này đều là “giống cái”.

Nhớ lại lời cảnh cáo của tên bạch sư lúc trước khi tôi bị bắt, đây chắc hẳn là tộc thú nhân khác bắt cóc các giống cái của các tộc xung quanh về, lý do gì mà họ bắt “giống cái” đương nhiên là để duy trì nòi giống hoặc hưởng thụ khoái lạc có khi còn bị cho làm nô lệ.

Lại một tiếng than khóc khe ở một góc nào đó trong bóng tối vang lên cắt ngang bầu suy nghĩ của tôi.

Tôi mãi cảnh giác xung quanh quá mà quên cả một điều rất quan trọng.

Tiếng khóc đó, là tiếng của phụ nữ.

Khác hẳn với tiếng các nam nhân được gọi là “giống cái” nơi đây thì tiếng than khóc này 100% là của phụ nữ.

Ở đây xuất hiện người giống tôi sao?

Tiếng khóc vẫn tiếp tục khe khe vang lên trong góc tối.

Tôi nhẹ nhàng cất giọng:

-Sao cô khóc?

Tôi nghe thấy tiếng khóc của người kia do giạt mình mà giạt nấc lên một cái rồi tôi nghe thấy tiếng xích lênh kênh ở góc đó.

Cứ như vậy, tiếng xích cứ từ từ chậm rãi đến gần tôi, tôi ngồi im và cảnh giác nhìn về hướng phát ra tiếng.

Tiếng xích dừng lại, trước mắt tôi hiện ra một người con gái tóc đen, dài, mặc váy màu trắng,

Tôi nhớ ra rồi, lúc tôi lạc đến đây, lúc đó do tôi quá “nhiệt tình” cứu một người phụ nữ váy trắng có ý định nhảy lầu mà thành ra tôi cũng rơi đến chốn này.

Viễn mắt cô ta đỏ quạch, không biết đã khóc bao lâu, gương mặt hốc hác, mái tóc đen nhánh rối bời.

Tôi thấy trong ánh mắt cô ta là sự kinh ngạc sau đó chuyển thành sự vui mừng khôn xiết.

Cô ta ôm chầm lấy tôi, tiếng khóc tuy đã cố nấc nghẹn kìm nén nhưng vẫn bộc lộ sự đau buồn của cô ấy.

Tôi không nói lời nào đưa tay vỗ vai, xoa đầu nghe tiếng nấc nghẹn của cô ta trong lòng tôi.

Không biết cô ta đã trải qua những gì mà giờ lại thành ra như vậy.

Tôi đã đặt chân đến dị giới này được mấy tháng rồi, một thời gian khá dài. Vậy tại sao cô ta vẫn mặc chiếc váy trắng đó?

Nhắc đến đó tôi mới để ý, người cô ta đang bốc mùi, mùi rất khó chịu, tanh tanh nồng nồng, mùi mồ hôi và mùi đất cát.

Tiếng khóc cô ta nhỏ dần, đến lúc cô ta trấn tĩnh lại, cô ta ngửa đầu hỏi tôi:

-Cô...Cô giống tôi?

-Ừ.-Tôi gật đầu

Ánh mắt cô ta lóe lên tia vui mừng, cô ta nở nụ cười vui sướng đến xúc động, rồi lại ôm lấy tôi.

-Cảm ơn trời đất! Cảm ơn ông trời.

Tôi nhìn cô ta rồi hỏi thẳng vấn đề:

-Cô, đang có chuyện gì?

Gương mặt vui mừng đột nhiên đông cứng lại trong chốc lát rồi chuyển sang u buồn tột cùng. Từng giọt nước mắt trên mặt cô ta lại một lần nữa rơi xuống như mưa rào.

Cô ta bắt đầu kể cho tôi từ đầu đến cuối.

Cô ta tên Tia, con một nhà tài phiệt mới nổi.

Tia bị bố mẹ ép hôn với một tên công tử nhà giàu ăn chơi trát tắng.

Tuy không một mực không muốn, nhưng phận con gái yếu ớt không thể chống lại cả gia đình, nên Tia đành phải thuận theo bố mẹ.

Nào ngờ sau một đêm, Tia được cảnh sát báo tin bố mẹ cô ấy chết do tai nạn xe cộ. Không những vậy, sau khi bố mẹ cô ấy chết, tin nhà cô ấy nợ nần hàng chục tỉ đồng bị lộ ra, bên nhà thông gia quá sợ hãi liền hủy hôn còn những người công nhân và chủ nợ thì thi nhau đến nhà cô ta đập nhà, lấy cắp đồ dùng buộc cô ấy trả tiền.

Cha mẹ mất, áp lực tiền bạc, dư luận khiến Tia đi đến bên bờ vực tự sát.

Sau khi nhảy xuống cô ta không chết mà được một tên người thú đưa về tộc. Ban đầu tưởng bản thân được cứu giúp bởi người dân nơi đây, tuy hơi kỳ quái nhưng cho cô ấy chỗ ăn chỗ ở, sống được ngày đầu tiên thư thái thoải mái, đến đêm đầu tiên ngủ ở nơi này, cô ấy bị một thú nhân cưỡng hiếp.

Không chỉ vậy, sau khi thú nhân kia cưỡng hiếp cô ấy xong, mấy thú nhân nữa nhảy vào cưỡng hiếp tiếp, có thú nhân còn hóa thành hình dạng thú rồi cưỡng hiếp cô ấy, không biết đã bị dày vò bao nhiêu lần, rồi cô ta được đưa đến đây.

Hàng tuần cô ta thấy có mấy tên con trai cũng bị trói rồi nhét vào nơi này giống như cô.

Bởi cô ta có thể trạng yếu ớt nên mỗi tuần chúng mới đưa cô ta ra để rồi lần lượt cưỡng hiếp 1 lần rồi lại thả vào trong ngục tối này.

-Cầm thú!-Tôi gần giọng.

Đã vài tháng, vậy mỗi tuần bị cưỡng hiếp tập thể một lần, như vậy không biết đã bao nhiêu lần cô ta bị chà đạp. Bọn chúng đúng là cầm thú!

Vừa kể, Tia vừa nấc nghẹn lên trong lòng tôi, nước mắt không ngừng tuôn rơi mà vẫn cứ gắng gượng kể.

Thật đáng thương cho số phận cô gái này!

Chương 18:

Trời hừng sáng từ bao giờ, ánh sáng trắng le lói chiếu qua cái lỗ nhỏ kia được thay bằng ánh sáng vàng của nắng chói chang làm tôi dần dà có thể nhìn rõ hết căn phòng.

Ở đây có hơn 20 “giống cái” bị nhét vào một căn phòng kín mít.

Trông họ đều một mõi, có người sợ hãi rưng rưng khóc, có người thờ ơ chấp nhận sự thật, có người buồn bã.

Một lúc lâu sau, một tên thú nhân đến đưa thức ăn cho chúng tôi rồi tiện thể kéo 2 giống cái trong phòng đi ra ngoài.

Nhìn 2 người vừa bị kéo ra ngoài chẳng khác nào nô lệ, chân tay kiềng xích, bị kéo đi như một con vật.

Ý chí trốn thoát của tôi hừng hực bộc phát.

Buổi sáng chúng cứ mở cửa như vậy, ở ngoài dường như không có ai canh gác, đơn giản, chỉ vì chúng khinh thường “giống cái” và nghĩ rằng họ không thể nào trốn thoát được.

Tôi ngó ra ngoài thấy chúng vẫn đang sinh hoạt bình thường, vẫn đi lại bình thường chỉ là đầu đó nghe loáng thoáng được tiếng hét của nam nhân “giống cái” vừa bị đưa ra.

Tôi cứ ngồi đó thờ ơ nhìn xung quanh nghĩ cách trốn thoát đến khi bọn họ đưa bữa chiều cho chúng tôi ăn. Lúc đó lại có thêm tầm 5 giống cái bị đưa ra ngoài.

Tôi cứ trơ mắt nhìn họ lần lượt bị đưa đi chà đạp như vậy, có lẽ không bao lâu nữa sẽ đến tôi.

Khi bọn chúng thả “giống cái” về, trên người họ đầy vết thương, còn có cả vết xước sâu do móng vuốt cắm vào, bước đi không vững, mặt mũi họ mệt mỏi chứa đầy đau thương cùng nước mắt.

Chúng là cầm thú! Làm xong rồi đi ngủ no nề...

Nghĩ đến đây tôi bình tĩnh, mắt tôi chợt sáng lên, quay sang phía Tia hỏi nhỏ.

Tia nghe tôi hỏi xong, cặp mắt cũng sáng lên nhưng sau đó lại lộ vẻ sợ hãi tột cùng.

Tôi vẫn giữ ánh mắt kiên định để trấn tĩnh cô ấy.

Phải thử thôi, không thử thì cuộc sống của chúng tôi mãi phải tiếp diễn trong địa ngục này.

8. Chương 19

Chương 19:

Cho đến lúc này, tôi đã bị nhốt 2 ngày, và vẫn chưa bị đưa ra ngoài.

Tôi tự cảm may mắn cho bản thân nhưng lại thấy có chút bất hạnh cho những người còn lại, có người bị đưa ra ngoài 1 ngày đến 2 lần.

Đến tối, Tia bị đưa ra ngoài.

Nhớ đến kế hoạch trốn thoát của tôi, Tia nhìn tôi với ánh mắt dừng cảm để cố che lấp đi sự sợ hãi tột cùng trong đó.

Cô ấy từng bước nặng nề đi ra ngoài cửa, ánh mắt đang gắng gượng tỏ ra mạnh mẽ cứng rắn nhưng nước mắt đã chảy dàn dụa trên khuôn mặt cô từ lúc nào.

Tôi bỗng đứng dậy, đi từ từ về phía cửa, tên thú nhân nhìn tôi cảnh giác.

Tôi nhẹ nhàng khoác tay lên vai hắn, ghé sát vào tai và nói với giọng lá lướt:

-Con bé này tã rồi! Chi bằng ...để em thay cho.

Sau đó tôi nhẹ nhàng chủ động liếm vành tai của hắn.

Cảm giác được người hắn căng cứng lên rồi quay ra giật dây xích của tôi kéo đi.

Tôi bị kéo mạnh ra ngoài và đằng sau là tiếng nấc nghẹn của Tia, cô ấy khuyu xuống khóc và liên mồm nói ‘cảm ơn’ tôi.

Tôi bị hắn đưa đến một ngôi nhà gỗ to đùng cuối làng.

Ngôi nhà nay to gấp nhiều lần các ngôi nhà cho dân sống, hẳn là một nơi tụ tập của các thú nhân để rượu chè gái mướn no say.

Tóc tôi bị túm mạnh rồi bị ném mạnh vào trong.

Tôi ngã xõng xoài dưới mặt đất, khi ngẩng lên tôi thấy gần 30 tên nhân thú đứng xung quanh tôi nhìn tôi với ánh mắt đói khát.

Ánh mắt tôi loé lên tia sợ hãi.

Bị từng này người đàn ông cường hiếp ư? Thật không biết Tia đã phải trải qua khổ sở thế nào.

Tim tôi như bay ra khỏi lồng ngực, ánh mắt tràn ngập cảnh giác, từ từ lùi về phía sau.

Mấy tên kia dần dần xúm đến gần, mặt mũi tên nào cũng đều có mấy vết sẹo, không ở mặt thì cũng ở người, trông rất đáng sợ.

-Đừng sợ, lại đây nào! Bọn anh sẽ nhẹ nhàng.

1 tên mặt dâm dăng tiến lại gần tôi lên tiếng. Tôi cảm thấy thật sự ghê tởm!

Sau đó tôi thấy có một lực lớn cầm lấy dây xích ở tay tôi kéo lên làm người tôi cũng bị kéo cho đứng thẳng lên.

Tên thú nhân cầm dây xích của tôi kéo tôi lên trước một đoạn rồi lại đẩy mạnh bắt tôi quỳ xuống.

Tôi ngẩng đầu lên, trước mắt tôi là một tên thú nhân đang ngồi trên ghế chính diện.

Dáng vẻ hần uy nghi, thân thể lực lưỡng, làn da ngăm ngăm, tóc đen thả dài xuống lưng, đôi mắt vàng lục trông thật lạnh lẽo đáng sợ, khuôn mặt anh ta nghiêm nghị lạnh lùng.

Sự lạnh lùng này khác hẳn tên tộc trưởng bạch sư kia, sự lạnh lùng này mang lại cảm giác chết chóc và độc ác.

Tên thú nhân vừa đẩy ngã tôi lên tiếng:

-Thưa Tộc trưởng, người này trông rất giống “giống cái” tên Tia kia, chắc hẳn đến từ cùng một tộc. Người này chưa từng bị chúng tôi động đến... xin thuận theo Tộc trưởng.

Hắn là người đứng đầu, bọn họ đang định cho hắn “kiểm hàng” trước. Một lũ cầm thú. Ta sẽ liệu một phen.

Tôi đứng bật dậy, lả lướt đi về phía hắn, không những vậy, sau đó còn to gan ngồi vào lòng hắn, tay đang bị xích vòng qua ôm lấy cổ hắn.

Giống như đối với tên thú nhân vừa mang tôi đi ở nhà kho, tôi dí sát miệng vào tai hắn, liếm một vòng rồi thổi nhẹ.

Tôi thấy ánh mắt hắn lóe lên tia kinh ngạc cùng lúc đó người hắn cứng lên, tôi còn cảm thấy một vật gì đó giữa 2 chân hắn hơi hơi gồ lên, nóng bỏng chọc vào mông tôi.

Tôi không hề có kinh nghiệm trong chuyện nam nữ, tim tôi đập mạnh, người tôi nóng hết lên vì sợ hãi và lo lắng, nhưng tôi vẫn giữ được khuôn mặt lả lướt và ánh mắt si mê quyến rũ.

Tôi sẽ làm y như trên những phim tôi đã từng xem.

Tôi xem khá nhiều phim có các tình tiết thế này nên tôi rất nhớ những diễn viên đóng trong phim đó làm những gì.

Bây giờ tôi chỉ cần làm theo những cô gái trong phim đó, biết đâu kế hoạch của tôi có thể thực hiện được, nếu thất bại thì... cứ coi như là số phận tôi hẩm hiu rơi phải tay bọn hắn.

Đương nhiên là một người đàn ông, lại còn là tộc thú, nhu cầu họ rất cao, làm sao có thể kháng nghị được với chiêu trò điều luyện mà tôi học được trên phim.

Anh ta quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt dần dần tăm tối. Đột nhiên anh ta bế tôi lên, bước nhanh về phía một gian phòng.

Tất cả bọn thú nhân còn lại nhìn chúng tôi mà nở nụ cười dâm tục hài lòng, gật gật đầu với nhau, sau đó một tên trong đám đứng dậy chuẩn bị để dời ra ngoài lấy thêm nguồn “hàng”.

-Đợi đã. – Từ trên tay tên thú nhân, tôi bỗng lên tiếng.

Bước chân hắn dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo tràn ngập dục vọng hướng về phía tôi mang vẻ khó chịu.

Tôi quay đầu sang nói với bọn thú nhân xung quanh:

-Các anh có nhiều miếng mồi ngon như vậy tại sao không sử dụng hết luôn một lần lại phải tranh nhau một con mồi vậy?

Mặt bọn chúng dần ra, suy nghĩ, ngay sau đó ánh mắt chúng sáng rực, những dục vọng, ham muốn không hề che giấu mà biểu lộ hết ra mặt.

Chúng quay ra cười gian với tôi rồi một số tên thú nhân bắt đầu lục đục đứng dậy đi ra ngoài.

Trúng kế rồi! Haha

Tâm trạng thỏa mãn nhanh chóng bị dập tắt khi thấy người tôi vẫn được tên ‘tộc trưởng’ kia bế thẳng về phòng.

Tuy tôi là người nghĩ ra kế hoạch này nhưng thật sự tôi lại chưa tính đến chuyện bị tên này đưa về phòng.

Tên thú nhân đưa tôi vào phòng rồi gần như ném tôi xuống chiếc giường lông thú trong phòng.

Lông thú này thật sự rất mềm mại, tôi còn không cảm thấy đau khi bị ném một cách bạo lực như thế này.

Lúc này tôi tự trấn an bản thân, tuy là trong đầu vẫn đang nghĩ cách thoát thân nhưng tiềm thức vẫn tự động xuất hiện ý nghĩ : bị hấn cưỡng hiếp cũng không sao, còn may mắn hơn nhiều người khác bị hàng chục người cưỡng bức.

Thật sự là bây giờ thoát thân cũng khó: Một căn phòng kín duy chỉ có 1 cánh cửa ra vào, toàn bộ làm bằng gỗ dạng dày, một tên thú nhân to khỏe, tôi không hề có vũ khí trong người, bên ngoài là hàng chục tên thú nhân khát máu khác... lúc này mà manh động có khi kế hoạch không thành công mà còn gây nguy hiểm kinh dị hơn cho bản thân.

Sau khi ném tôi lên giường, tên thú nhân kia lúc này đang cởi bỏ vũ khí và khố trên người.

Tất cả suy nghĩ của tôi đột nhiên bị tắc nghẽn khi hấn quay ra.

Người tên này từ đầu đến chân là cơ bắp, da màu mật nam tính, có một vật đang ngóc đầu lên hướng thẳng về phía tôi giữa hai chân hấn.

Tôi thừa nhận, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy 100% cơ thể đàn ông, và vật kia... không thể đùa được đâu a

~Hấn từng bước đi lại gần tôi, vật kia theo bước chân của hấn cũng đung đưa theo, mắt tôi thì vẫn cứng đờ nhìn thẳng vào hạ bộ của hấn.

Càng lại gần, tôi càng thấy rõ của hấn dần to lên, dần thẳng cứng hướng về phía tôi.

Cái này... thật quá khủng khiếp.

Tuy tôi chưa bao giờ nhìn thấy vật này của đàn ông cho nên không biết kích cỡ trung bình là như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn thôi, tôi cũng đủ biết cây gậy thịt này mà đi vào người tôi chắc chia người tôi đến rách làm đôi mất.

Ánh mắt tôi không che giấu được sự sợ hãi nhìn lên phía trên bắt gặp ánh mắt hấn đang nhìn tôi.

Tôi nên làm gì bây giờ?

Hấn thấy tôi dần mất ra nhìn hấn, ánh mắt đã tràn đầy dục vọng bây giờ lại thêm tia tức giận.

Hấn hung bạo nắm lấy vai tôi, kéo người tôi sát vào hạ thân của hấn, vì hấn đang đứng và tôi lại đang ngồi trên giường thấp gần bằng sàn nhà nên miệng tôi theo lực hấn đẩy mà xượt qua hạ thân nóng bỏng đang thẳng đứng kia.

-Ngậm nó!-Hấn gằn giọng đưa tay lên túm tóc, đẩy đầu tôi sát vào hạ thân, phân thân căng trướng kia theo thân hấn mà chọc thẳng vào miệng tôi.

Tôi không hề có sự chuẩn bị nên miệng tôi bị xâm chiếm mạnh bạo đến tận cùng trong khoang miệng.

Của hấn thật sự rất to, tôi phải cố gắng há to miệng để có thể thở được, nhưng hấn không cho tôi thời gian thích nghi, phân thân của hấn liên hồi luân động ra vào trong miệng tôi.

Tôi cố hết sức lấy hai tay chống vào chân hấn, đẩy ra, nhưng hấn càng tăng tốc trong miệng tôi, mỗi lúc ra vào một sâu đến tắc thở.

Bị lấy dần mất dưỡng khí, cả người tôi yếu ớt không thể kháng cự lại sự sắp đặt đưa đẩy của hấn.

Cảm giác nhục nhã dâng trào đến đỉnh điểm, tôi cảm thấy từng giọt nước mắt cứ vậy rơi xuống.

Đến lúc tôi tưởng chừng như không thể chịu được nữa mà ngắt đi thì hắn rút ra.

Tôi ngay lập tức cúi đầu ho khan dữ dội.

Hắn không chần chờ, xé toàn bộ vải lông thú đang mặc trên người tôi và đè cả người hắn xuống.

Cả người tôi lỏa thể trước mắt hắn, tay hắn bắt đầu lần sờ xuống phía dưới của tôi thăm dò, lưỡi hắn không ngừng lại ở cổ mà đi dần xuống dưới.

Hắn mạnh bạo tách chân tôi ra và nâng lên vai rồi cúi thẳng xuống liếm nơi mẫn cảm của tôi.

Là một xử nữ, tôi làm gì có kinh nghiệm với chuyện này ?

Tôi phải phản kháng!

Nhưng sự phản kháng của tôi chỉ có thể giãy giụa trong tư thế này.

Tôi nắm lấy tóc hắn cố gắng đẩy đầu hắn ra, đầu lưỡi hắn vẫn liên tục đi qua đi lại nơi mẫn cảm của tôi làm tôi thật sự mất dần lý trí.

Cảm giác tê tê đến khó chịu dâng lên làm tôi kẹp chặt hai đùi lại và vận vẹo hông trong vô thức.

Cảm giác này thật đáng sợ!

Tôi thật sự không muốn bị tên này cưỡng hiếp. Thật ghê tởm! Làm ơn, ai cứu tôi với.

9. Chương 20

Chương 20:

“Rầm”

Cánh cửa bị đẩy mạnh ra. Một tên thú nhân vẻ mặt hoảng hốt chạy vào.

-Thưa tộc trưởng, chúng ta ... đang bị ngoại tộc xâm chiếm.

Tên tộc trưởng đứng phắt lên, không thèm liếc nhìn tôi, mặc khổ da thú vẻ mặt nghiêm trọng đi thẳng ra ngoài.

Sau khi cánh cửa đóng sầm lại, tôi vẫn ngồi bất động, cảm giác bồn chồn sợ hãi kéo đến.

Tộc này đã mang tiếng là đi xâm lược cướp bóc của tộc khác rồi mà bây giờ lại còn đang bị một tộc khác nữa xâm chiếm.

Vậy bây giờ vừa là thời cơ trốn thoát nhưng cũng là thời điểm nguy hiểm nhất bởi nhờ đâu bị lọt lưới lần hai thì có khi còn nguy hiểm hơn lần này.

Tôi nhanh chóng mặc lại áo váy da thú chạy nhanh ra ngoài.

Bên ngoài mới vừa nãy có hàng chục tên thú nhân tụ tập no say ăn uống mà bây giờ chỉ còn mấy chục ‘giống cái’ đang ngồi sợ sệt nhìn nhau.

Họ quay đầu nhìn thấy tôi như nhìn thấy đấng cứu tinh, như đang cầu cứu, họ nắm lấy chân váy tôi ngược lên nhìn tôi với đôi mắt đã mờ đi vì nước mắt và sợ hãi.

-Làm sao bây giờ? Chúng tôi đã làm theo kế hoạch của cô... vậy mà bây giờ lại có một bọn cướp nữa. Có phải chúng ta lại sắp bị bọn đang xâm chiếm kia đưa đi rồi lại bị cưỡng hiếp như thế này tiếp đúng không?

Càng nói, ánh mắt họ dần dần càng mất hi vọng.

-Không! Chúng ta dù chết cũng không để bản thân rơi vào tay bọn dâm tặc đó lần hai được. Bây giờ chúng ta phải cố gắng thoát ra khỏi đây.

Đúng. Thà chết chứ không vào địa ngục lần thứ hai.

Ý nghĩ này của tôi dường như khích lệ tất cả, ánh mắt họ trở nên kiên cường hơn, ý chí trốn thoát một lần nữa bùng lên.

Tôi quay người đi về phía cửa, thẳng tay mở toang cánh cửa ra.

Bên ngoài chẳng khác gì một mặt trận, đầu rơi máu chảy khắp trên mặt đất, mùi tanh nồng của máu trộn với mùi bùn bốc lên mũi tôi làm cảm giác buồn nôn xông thẳng lên cuống họng tôi.

Tôi nhanh nhẹn lấy tay che mũi miệng, kiềm chế ý muốn nôn ọe của bản thân.

Trong làng đang có chiến tranh, tất cả bọn họ đã biến thành sư tử để gia tăng sức mạnh chiến đấu. Tôi có thể nghe thấy rõ ràng tiếng gầm của mãnh thú, của loài sư tử xung quanh ngôi làng.

Quanh làng là cây cổ thụ bao quanh kín mít, bây giờ đang là đêm nên đi vào trong đó hiển nhiên là rất nguy hiểm.

Tôi quay lại nói với các giống cái:

-Tôi đi tìm đường thoát, mọi người ở yên trong đây. Tôi sẽ quay lại.

Đi được hai bước ra ngoài cửa tôi chợt nhớ ra một điều, đứng khựng lại và quay người vào nói tiếp:

-Đếm nhẩm từ 1 đến 1000, nếu mọi người không thấy tôi xuất hiện thì hãy chia ra nhiều nhóm nhỏ lặng lẽ ra ngoài tìm đường trốn thoát.

-Sao chúng tôi phải ngồi đây chờ cô? Nhỡ đâu cô sẽ trốn thoát một mình.

Một tên “giống cái” lên tiếng, lộ rõ vẻ nghi ngờ cùng tức giận.

-Cuối cùng thì vẫn phải tin tôi thôi.

Nói xong tôi quay người đóng chặt cửa lại.

Họ không còn cách nào khác ngoài tin tôi, tôi tự biến bản thân thành con tốt hi sinh đi trước tìm đường thoát, nếu để họ xông ra tìm đường thoát thì không khác gì cái chợ người, đánh động bọn thú nhân xung quanh.

Bây giờ một mình tôi đi trước, nếu tôi sống thì họ thoát, nếu tôi chết họ sẽ biết bên ngoài nguy hiểm đến mức nào mà nâng cao cảnh giác bản thân.

Tôi không sợ chết, nhưng lại sợ đau.

Cả đời tôi chưa làm được việc gì có ý nghĩa, nếu lần này tôi không qua được, ít ra tôi sẽ cảm thấy tự hào về bản thân.

Trời tối đen như mực, trong làng không có lấy một đốm lửa, cả ngôi làng chìm vào trong bóng tối.

Rừng cây đen kịt rậm rạp trước mắt phát ra hàng loạt tiếng gầm gừ chiến đấu, tiếng kêu gào đau đớn của mãnh thú. Dựa vào tiếng gầm, tôi đi hướng về phía ít phát ra tiếng sư tử nhất.

Đang đi bỗng tôi vấp phải một thứ gì đó làm tôi suýt ngã chúi mặt xuống đất.

Nghe tiếng lạch cạch quen thuộc, tôi nhặt nó lên.

Chính là bao đựng mũi tên của tôi, bên trong vẫn còn nguyên chục cái mũi tên tôi tự tay vót nhọn.

Tôi đeo bao mũi tên lên vai và tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Đi một đoạn về phía cuối làng, nhà dân ngày càng thưa thớt, tôi bỗng nghe thấy tiếng róc rách.

Trước mắt tôi là một con suối khá lớn, bên kia là một bìa rừng khác.

Nơi này gần như không có tiếng kêu gào của thú nhân, một tia hi vọng le lói khiến tôi tỉnh táo hẳn lên, tôi phải quay về đón họ, có đường thoát rồi!

Trong tích tắc lúc tôi quay người lại, có một lực mạnh đập vào bụng tôi khiến người tôi văng đi, đập mạnh vào gốc cây gần đó.

Tôi đau đớn, choáng váng, cố ngẩng đầu lên nhìn.

Trước mắt tôi là một tên con sư tử màu đen tuyền trên lông dính đầy máu đỏ đang nhìn tôi với ánh mắt hung hãn, điên dại.

Tên thú nhân bắt đầu gầm gừ tiến lại gần tôi

Khoảng cách càng ngày ngắn, tay tôi run run, rút từ đằng sau ra một mũi tên chĩa về phía nó.

Tên kia dường như không thèm quan tâm đến cái mũi tên kia, hần vẫn tiếng lại gần gầm gừ tức giận.

Trong một khoảnh khắc lúc hần nhảy vồ lên để xé xác tôi thì có một bóng trắng vụt qua đẩy tên mạnh con mãnh thú văng ra xa.

Con mãnh sư bị văng ra xa nhanh chóng đứng dậy gầm gừ chuẩn bị giao chiến.

Ngay sau đó đằng sau tôi phát ra hàng loạt tiếng gầm làm tôi giật bắn mình.

Bọn chúng đã đến đây rồi! Lần này thì chết chắc!

Con mãnh sư đen kia dường như phát hiện ra mối nguy hiểm, nó quay người lao vào bìa rừng bên kia suối biến mất trong chốc lát.

Con sư tử vừa cứu tôi một mạng đang đứng đó bỗng nhiên quay lại nhìn về phía tôi.

Nó là một con bạch sư, bộ lông trắng muốt, ánh mắt sắc bén.

Là anh ta?!?

Trong lúc tôi vẫn đang ngồi đó ngơ ngác cầm cái mũi tên thì bạch sư kia biến thành hình dạng con người.

Tôi lần đầu tiên vui mừng biết bao khi nhìn thấy hần, lần đầu tiên thấy hần đẹp hơn cả thần thánh tứ phương.

Tôi vui mừng đứng dậy định chạy về phía hần nhưng bụng và lưng tôi bỗng nhói đau, tôi mất hết sức lực ngồi phịch xuống đất.

Vừa nãy trong tình huống nguy cấp tôi dường như chẳng cảm thấy mình đang bị thương do va đập mạnh vậy mà bây giờ cảm giác như ruột gan đang đảo lộn trong bụng tôi.

Đau đớn từ bụng và lưng khiến tôi quằn quại ôm bụng, sau đó đầu óc tôi mê man và một lần nữa tôi lại ngất đi.

~/**Các độc giả đã đi đến nơi này thì để lại 1 chút cmt nhận xét hay bình chọn cho truyện nhé! <3 coi=" như=" là=" 1=" chút=" motivation=" cho=" điểm=" thiên=" viết=" tiếp=" !==" :3=" ^~/~=" có=" gì=" sai=" sót=" các=" bạn=" cứ=" trực=" tiếp=" cmt=" ở=" dưới=" nhóe!=">

10. Chương 21

Chương 21:

Khi tôi tỉnh lại, trời đã chập tối.

Và ngay sát mặt tôi bây giờ là khuôn mặt phóng đại của bạch sư lúc đang nhắm nghiền mắt ngủ.

Tôi ngay lập tức bắt ngờ, hốt hoảng.

Nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt mang đầy vẻ mệt mỏi và gầy đi trông thấy của anh ta thì tôi lại thả lỏng người, yên vị nằm trong lòng anh ta, không đánh thức anh ta dậy.

Ngày thường bị anh ta nhìn với ánh mắt sắc bén làm tôi cảm giác như đang đứng gần một khối băng.

Bây giờ gương mặt đang ngủ của anh ta dưới ánh chiều tà, quả thật hiền dịu khác hẳn ngày thường.

Sống mũi cao, đôi mắt thường ngày sắc bén nay khép lại, hàng mi dài, rậm tạo nên chiều sâu cho đôi mắt dài của anh ta, hàng lông mày rậm làm tăng thêm vẻ nam tính của khuôn mặt anh ta.

Về mặt lúc ngủ của anh ta mang cho người ta cảm giác yên bình nhưng trông mặt anh ta lại đậm chất nam tính làm người ngắm nhìn phải mê đắm.

Hiếm khi được nhìn thấy một tuyệt tác như thế này, tôi cứ si mê ngắm mãi, càng ngắm, cảm tình của tôi đối với anh ta càng tăng.

Trước khi tôi bị bắt, tôi vẫn nhớ anh ta đã từng hôn tôi. Khi tôi định quay ra làm rõ quan hệ với anh ta thì tôi bị bắt đi, và rồi anh ta đã cứu tôi ở sào huyệt của bọn cướp kia.

Càng nghĩ, tim tôi bắt đầu rạo rực, như có một cái gì đó đang nhe nhóm trong lòng tôi.

Bỗng một giọng trầm khàn phát ra làm tôi giật mình, tim đang nóng lên thì bị đập trật một nhịp.

-Em nhìn đã đủ chưa?

Anh ta từ từ mở mắt rồi nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt sắc bén như thường ngày mà giờ tôi cảm giác như nó có thêm cả ma lực, hút mất tâm trí tôi làm tôi hoang mang, hỗn loạn.

Tôi chống tay định ngồi dậy, mặt cúi gằm để che đi gương mặt đang nóng ran của tôi.

Ngồi được nửa chừng thì anh ta cầm chặt hai tay tôi kéo xuống rồi dang tay ôm lấy cả người tôi vào lòng.

Một lần nữa tôi lại được nằm ở trong lòng anh ta, lần này thì còn gần hơn cả lần trước, anh ta ôm rất chặt, dường như cả người tôi dính chặt cả vào người anh ta.

Anh ta cúi đầu, mặt tôi áp sát vào khuôn ngực trần rắn chắc của anh ta, nghe được từng nhịp tim đập vững trãi.

Tôi có nên giãy ra khỏi vòng tay anh ta không?

Tôi căng thẳng nằm trong lòng anh ta.

Đầu óc tôi bây giờ cũng luống cuống, không biết bắt chuyện với anh ta như thế nào.

-Ừm...Cảm ơn anh. – Tôi ấp úng mở lời.

-Ừ.

Tôi cảm giác bàn tay anh ta siết chặt tôi hơn.

-Tôi rất nhớ em.

Anh ta đột nhiên nói như vậy làm tôi càng luống cuống, đầu óc càng hỗn loạn.

Nói xong câu kia anh ta không nói thêm nữa, vẫn giữ tư thế nằm ôm tôi như vậy.

Sau đó chắc do căng thẳng quá độ, tôi lại thiếp đi trong lòng anh ta.

Quả nhiên sau một thời gian ngủ không đủ giấc ở trại cướp kia, tôi ngủ bù một giấc dài, sâu đến tận sáng hôm sau.

Người gọi tôi dậy là bạch sư.

Lúc tôi tỉnh dậy thấy anh ta đang ngồi trên mép giường, tay cầm đĩa thịt nướng thơm phức.

Cả ngày hôm qua xảy ra biết bao nhiêu chuyện, tôi quá mệt mỏi nên ngủ li bì mà không cả thấy đói.

Bây giờ ngủi thoang thoang chút hương thịt, bụng tôi réo ầm lên, tôi nhận lấy đĩa thịt nướng, rất tự nhiên ngồi ăn ngay trên giường.

Tôi nhanh chóng lấp đầy bụng tôi, thỏa mãn chính mình, đến khi bắt đầu cảm thấy no thì đĩa thịt nướng to chỉ còn lại 1,2 miếng.

Dường như quá đói mà tôi ăn đến mức không để ý tên bạch sư vẫn ngồi mép giường nhìn tôi ăn từ nãy giờ.

Thôi chết, tôi ăn mất phần của anh ta rồi.

Tôi cầm đĩa thịt đưa ra trước mặt anh ta biểu thị mời anh ta ăn, gương mặt tràn ngập vẻ hối hận.

Anh ta cười với tôi rồi đưa tay lấy 2 miếng thịt còn lại bỏ vào miệng anh ta.

Thật ngại quá, thú nhân ăn 2 miếng thịt làm sao đủ no được.

Tôi nghĩ ý muốn làm thịt cho anh ta ăn tiếp thì bị anh ta bắt nằm im trên giường dưỡng thương.

Thật ra tôi cũng không phải gọi là thương nặng. Chỉ là bầm tím khá nặng phần bụng làm lúc cử động có chút khó chịu.

Trong lúc anh ta đi hái quả và săn mồi, tôi xuống giường và đi về nhà.

Trước khi đi tôi không quên ướp ít thịt cho anh ta làm đồ ăn tối.

Đi lại có chút đau đớn phần bụng nhưng cũng không đến mức phải nằm lì trên giường dưỡng thương cả ngày. Hoạt động một chút có khi còn thấy khỏe hơn.

Tôi về nhà dọn dẹp qua nhà cửa. Phần lớn là vứt thức ăn tôi để trong nhà mấy hôm tôi bị bắt cóc đã ôi thiu.

Sau đó quay ra phía sau nhà tưới mấy cây khoai, ngô được tôi mang từ trong rừng về trồng.

Làm xong vài việc cỏn con này, tôi thấy nhàm chán nên chạy qua nhà Levil.

Levil vừa nhìn thấy tôi đến liền chạy ra ôm chầm lấy tôi.

-Lavel! Cô tỉnh lại rồi ư?! Tôi lo chết mất.

Anh ta, giọng run run, mắt rơm rớm, thật không phù hợp với hình ảnh một tên đàn ông to xác như thế này.

Trông thật vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Anh ta đột nhiên buông tôi ra, cười cười, nói với tôi:

-Cô, bây giờ thành 'người hùng' rồi có biết không?

Tôi ngơ ra.

'Người hùng'??

Levil kể cho tôi mọi chuyện diễn ra sau khi tôi bị bắt đi.

Không biết anh ta có nói quá lên không, nhưng anh ta kể sau khi tôi bị bắt, bạch sư như bị ma nhập, không ăn không ngủ lo đi tìm kiếm tôi, người trong làng cũng bị anh ta điều đi tìm kiếm hết công suất.

Levil thở ngắn thở dài kể rằng thời gian đấy không được gặp Vanes mấy ngày liền.

Tuy sau đó đã tìm được lãnh địa của bọn thú nhân kia nhưng vẫn không thể chạy vào cứu chúng tôi được vì địch phòng thủ lãnh địa quá mạnh.

Sau đó đến một hôm, bọn họ tìm được một chỗ nói lỏng phòng thủ.

Chính là hôm tôi định thực hiện kế hoạch trốn thoát.

Kế hoạch trốn thoát của tôi thực sự rất đơn giản nhưng lại mạo hiểm.

Chính là tôi muốn các giống cái ve vãn bọn họ uống cho say. Sau khi say, chúng tôi có thể nhân cơ hội đánh ngất bọn họ rồi trốn thoát.

Vì vậy lúc còn ở trong căn nhà gỗ tôi mới quay sang hỏi Tia. Tôi hỏi cô ấy xem ở đây họ có uống rượu không.

Tôi lúc đó đã rất lo sợ kế hoạch không thành công vì nhờ đâu không thể chuốc say và tất cả chúng tôi bị bọn chúng cưỡng hiếp.

Nhưng sự thật là có mỗi cách đó có thể cứu chúng tôi, nên tôi phải thử.

Tất cả giống cái đều được đưa ra để hầu hạ bọn chúng. Việc này gây sự chú ý với các thú nhân đang canh giữ bảo vệ lãnh địa.

Bọn chúng vì bị thu hút mà bỏ vị trí, chạy về hướng lạc thú.

Thừa cơ, đám bạch sư xông vào làng.

Bọn thú nhân tặc kia bất ngờ bị tấn công trong lúc hoan lạc, hoảng loạn không kịp trở tay. Sau đó bị đánh gần chết hết.

Bây giờ, vài tên còn lại sống sót đang bị giam giữ trong làng, tên tộc trưởng của bọn đó đã thoát được.

Giống cái được cứu thoát kể lại kế hoạch của tôi cho người trong làng.

Levil nói có kế hoạch đẩy bọn họ mới xông được vào làng cứu người, rồi truyền tai nhau bảo tôi là ‘người hùng’.

Thật ra tôi thấy kế hoạch của mình khá ngớ ngẩn và nguy hiểm, chỉ là do may mắn mà có thể làm nới lỏng phòng thủ của bọn thú nhân tặc mà thôi.

Levil kể xong, anh ta dẫn tôi ra gặp Tia.

Cô ấy ôm chặt lấy tôi khóc sụt sùi, liên tục cảm ơn tôi.

Sau một hồi cố gắng dỗ dành Tia, cô ấy đã bình tĩnh lại và bảo tôi rằng cô ấy quyết định ở lại làng.

Tôi đưa ra ý kiến muốn Tia ở cùng tôi, vì Tia khá yếu đuối mà lại là con nhà tiểu thư, dường như chưa thể nào quen được với cuộc sống thô sơ này.

Cô ấy lại một lần nữa xúc động và ôm chặt lấy tôi. Lần này thì cô ấy còn nhờ tay, dựa vào vết bầm ở bụng của tôi làm tôi đau đến mặt mũi tái mét.

Vì vậy cô ấy rồi rít xin lỗi rồi chuyển sang ngồi im một chỗ, khóc lóc cảm ơn.

Sao con người này có thể dễ dàng khóc và khóc nhiều đến thế này cơ chứ!

11. Chương 22

Chương 22:

Vừa đưa Tia về gần đến nhà, tôi nhìn thấy tên bạch sư đi ra khỏi nhà tôi.

Nhìn thấy tôi, bạch sư đi nhanh lại gần. Gương mặt sắc bén lạnh lùng xuất hiện cùng tia giận dữ.

-Em đã đi đâu? Tôi bảo em phải nằm yên trên giường dưỡng thương cơ mà.

Hóa ra hắn đi tìm tôi.

Trong lòng tôi xuất hiện chút vui sướng bởi sự quan tâm của anh ta.

Tôi vui vẻ giải thích rằng Tia sẽ lại sống cùng tôi.

Mặt anh ta đành lại quay sang nói với Tia:

-Cô sống ở nhà cô ấy một thời gian một mình đi.

Rồi anh ta lại, nắm lấy tay tôi kéo đi.

Tôi ngơ ngơ ngác ngác không hiểu.

Cuối cùng tôi bị anh ta kéo về nhà anh ta rồi bị bắt lên giường nằm.

Cứ như vậy tôi dường như được chuyển đến nhà anh ta sống.

Đồ dùng của tôi bên nhà cũ dần được anh ta chuyển sang. Anh ta còn tự tay đóng thêm một chiếc giường để anh ta ngủ.

Tôi cũng không được anh ta cho chạy đi chạy lại nhiều, phần lớn việc bếp núc là anh ta làm hết.

Thỉnh thoảng tôi hay lén lút dọn dẹp nhà giúp anh ta vì sợ anh ta sẽ tức giận nếu bắt được tôi đang làm việc tay chân.

Dân làng lúc mới biết chuyện tôi sống ở đây còn ngạc nhiên, các ‘giống cái’ thì ganh ghét thể hiện ra mặt đối với tôi, trừ Tia và Levil.

Sau vài ngày ngạc nhiên, họ dường như đã coi như tôi với tên bạch sư đã thành đôi. Cũng một phần vì tôi mang danh ‘người hùng’ nên họ mới tha cho tôi sớm như thế.

Đầu óc tôi cũng rất hoang mang.

Tự hỏi không biết có nên làm rõ chuyện tình cảm này với anh ta, nhưng sự thật trong lòng tôi có một chút lo sợ.

Sợ rằng sau khi làm rõ, anh ta sẽ xa lánh tôi vì nghĩ tôi hiểu lầm tình cảm của anh ta dành cho tôi.

Anh ta thật sự đối với tôi rất tốt. Tuy mặt mũi thì lạnh băng sắc bén, nhưng từng hành động của anh ta đều cho tôi thấy rằng, anh ta là vì tôi.

Tôi không biết anh ta đang coi tôi như em gái, người thân hay là ‘bạn đời’ của anh ta nữa.

Tôi thật sự không giỏi nắm bắt suy nghĩ của người khác nên chuyện ‘làm rõ sự việc’ nhanh chóng bị tôi gạt qua một bên.

Vết thương của tôi nhanh chóng lành nhờ sự chăm sóc ân cần trong hơn một tuần của anh ta.

Sự thật là trước khi vết thương lành hẳn, tôi đã có thể chạy nhảy, đi lại bình thường không một chút đau đớn gì cả rồi.

Vậy mà đến khi lành hẳn, tôi vẫn chưa đề cập đến vấn đề chuyển lại về nhà với anh ta.

Tôi luôn tự dối lòng mình: dùng bữa ăn với anh ta có cảm giác ấm áp gia đình.

Nhưng thật ra, đến khi tôi về nhà mình, tôi có thể dùng bữa cùng Tia.

Tại sao tôi vẫn có cảm giác chưa muốn về nhà?

Có lẽ tôi thích anh mất rồi.

12. Chương 23

Thanks all for supporting me >.<. i'm="” really="” appreciate="” tt="”>

Chương 23:

Tuy đã khỏi bệnh nhưng tôi vẫn nán lại nhà bạch sư.

Có lẽ anh ta biết nhưng không tỏ bất cứ thái độ gì cả. Anh ta vẫn chăm sóc tôi rất ân cần.

Hàng sáng, anh ta đi săn mỗi còn tôi đi hái quả.

Chúng tôi bắt đầu giống như một cặp bạn đời như bao cặp khác trong làng.

Tôi bắt đầu thấy việc hái quả nhàm chán, nên hôm nay, tôi quyết định sẽ đi săn.

Bởi sợ bạch sư không cho, nên tôi lén lút nhờ vả Vanes đưa tôi vào rừng và chọn khu khác với khu đi săn của bạch sư để tránh mặt anh ta.

Vanes lưỡng lự nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Tôi đeo lên bộ cung tên rồi trèo lên lưng Vanes phóng thẳng vào trong rừng.

Con mồi của tôi hôm nay là một con ngựa.

Màu sắc nó khá kì dị so với con ngựa ở thế giới trước. Hình dáng thì hẳn là con ngựa, nhưng da nó màu xám xịt, nhẵn nhéo. Không những vậy, nó di chuyển rất chậm chạp.

Tôi tìm được vị trí thích hợp rồi giương cung tên và bắn.

Nhưng không hiểu sao, mũi tên đã vót nhọn của tôi không đâm thủng da nó mà bật ra cắm xuống đất.

Nó có làn da như da tê giác, như vậy thì mũi tên của tôi làm sao mà xuyên thủng được.

Mũi tên của tôi không may đã đánh động đến nó.

Con vật này không hề hoảng hốt chạy, nó quay đầu lại nhìn về phía mũi tên bắn ra.

Và nó hùng hục phi thẳng về phía tôi.

Tôi không kịp suy nghĩ, đứng phắt dậy quay đầu co giò chạy nhanh nhất có thể.

Không may thay, tôi nhanh chóng vấp ngã. Tôi co quắp ôm đầu chờ vó ngựa nện xuống.

Bất chợt là tiếng kêu đau đớn của con ngựa sau đó là tiếng ‘huych’, con ngựa ngã xuống.

Tôi mở to mắt nhìn về phía trước.

Bạch sư đứng cạnh xác con ngựa vừa nãy. Tuy đang ở dạng sư tử nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt sắc bén xen lẫn tức giận của anh ta bắn về phía tôi.

Tôi bồn chồn sợ hãi, cảm giác này có khi còn kinh khủng hơn cả bị con ngựa rượt đuổi suýt chết vừa nãy.

Anh ta bỏ lại con mồi, tiến về phía tôi, đứng chắn ngang trước mặt tôi.

Chẳng nhẽ anh ta muốn tôi trèo lên ?

Tôi suy nghĩ hoang mang một chút rồi với tay túm lấy đám lông bờm rồi nhẹ nhàng trèo lên lưng anh ta.

Anh ta nhanh chóng lao đi.

Tôi được đưa đến một vách đá, bên trong có một hang động.

Tôi trèo xuống khỏi lưng anh ta, anh ta không biến trở lại hình dạng người mà lao thẳng vào trong rừng.

Chẳng nhẽ hình phạt của tôi sau khi đi săn trái phép là bị đày ở nơi này ư?

Tôi cứ ngồi ở cửa hang, tâm trạng hoang mang lo lắng cực độ thì một lúc sau lại thấy bạch sư quay về với một con mồi được ghì chặt ở miệng.

Anh ta nhả con mồi ra rồi mới biến trở về dạng người.

Tôi chưa bao giờ để ý anh ta biến từ thú thành người hay từ người thành thú.

Thật không ngờ, hình ảnh anh ta biến đổi thật rất đẹp.

Từ còn sư tử to lớn nhỏ dần lại, lông như lặn vào trong, chiếc bờm trắng tinh biến dài ra thành mái tóc dài bạch kim. Thần thái lạnh lùng, thân hình cường tráng mạnh mẽ làm anh ta như tỏa sáng khi đang biến hình.

Tôi nhanh chóng chỉnh đốn lại suy nghĩ, chạy lại gần anh ta hỏi:

-Tại sao anh đưa tôi lên đây? Chúng ta lên đây làm gì vậy?

-Chúng ta sẽ ăn ở trên này, rồi tối tôi sẽ đưa cô về.

Tôi gật gật đầu, thả lỏng bản thân vì đây không phải hình phạt anh ta dành cho tôi.

Tôi và anh ta cùng bắt đầu bữa ăn sáng.

Ăn sáng xong anh ta để tôi nghỉ ngơi một chút rồi lại bảo tôi trèo lên lưng anh ta rồi đưa tôi đi đâu đó tiếp.

Một lúc sau, anh ta dừng chân tại một thác nước.

Tôi chưa bao giờ từng chứng kiến cảnh đẹp hùng vĩ như vậy.

Một thác nước cao hàng trăm thước, nước chảy thẳng xuống tạo thành một cái hồ ở phía dưới.

Chúng tôi dừng chân ở phía dưới thác nước.

Nước trên thác chảy mạnh xuống làm vô số bọt nước bắn lên, tạo nên một màn sương huyền ảo mát lạnh ở dưới chân thác.

Không khí xung quanh thực sự làm người ta chỉ muốn ở nơi đây mãi. Yên bình, mát mẻ, dễ chịu.

Nước hồ trong vắt. Tôi bây giờ thật sự muốn nhảy xuống nước bơi. Đã bao lâu rồi tôi chưa được bơi từ hồi còn ở thế giới kia?

<—>

Thời tiết thật hoàn hảo để nhảy xuống hồ.

Khi vẫn đang phân vân giữa nhảy xuống hồ và tỏ ra điềm đạm trước mặt bạch sư, thì ... “ Tùm”

Bạch sư nhảy xuống nước trước rồi giơ tay vẫy tôi xuống cùng.

Bọt nước bắn lên mát lạnh giữa cái thời tiết oi ả này làm tôi thản nhiên nhảy luôn xuống nước cùng.

Thật quá đã!

Nước hồ thực rất sạch, sạch đến mức nhìn thấy đôi bàn chân của chính mình đang đi trên từng hòn đá cuội dưới nước.

Tôi vui sướng bơi lòng vòng quanh hồ. Đang bơi thì bị một cái gì đó tóm lấy cẳng chân, tôi hốt hoảng giật mạnh chân lại đến bị sặc nước, quay lại nhìn hóa ra là bạch sư.

Trời! Anh suýt chìm chết tôi rồi đó.

Tôi nhìn anh ta với ánh mắt đầy ai oán cùng với một loạt tiếng ho sặc.

Chờ đến khi tôi hết ho thì mọi lời chất vấn từ miệng tôi đều bị anh ta hút lấy. Anh ta mạnh mẽ chiếm lấy môi tôi, bàn tay siết chặt lấy cơ thể tôi, mang theo một phần cảnh cáo bá đạo.

Trong đầu tôi trống rỗng, thứ tôi cảm nhận được hiện tại chỉ có cơ thể ấm nóng cùng hơi thở mạnh mẽ của bạch sư.

Anh ta hôn càng ngày càng mãnh liệt. Bàn tay nóng bỏng của anh ấy bắt đầu chuyển động xoa nắn ở phía sau lưng và mông tôi.

Môi anh ấy dần chuyển từ miệng, xuống phía dưới.

Khi anh ấy chạm môi đến ngực tôi, tôi mới nhận ra là bộ đồ lông thú trên người tôi đã trôi dạt đi đâu đó rồi.

Thật xấu hổ khi phải lóa lờ trước mắt một người đàn ông.

Lý trí đột nhiên tỉnh dậy, tôi giãy dụa khỏi vòng tay của bạch sư. Nhưng cổ giãy đến mức nào, cũng không thể thoát khỏi vòng tay của anh ta.

Anh ta đứng thẳng dậy, nhìn tôi với ánh mắt tức giận.

Anh ta kéo mạnh tôi đến mỗm đá gần đó, áp sát lấy tôi, một tay anh ta cố định hai tay tôi trên đỉnh đầu, một tay còn lại di chuyển xuống dưới, xoa nắn khuôn ngực của tôi.

Anh ta cúi đầu, ngậm lấy ngực tôi và liếm.

Lần đầu tiếp xúc với khoái cảm lạ lẫm thế này, tôi chỉ biết gồng mình thở dốc.

Đầu lưỡi anh ta thật nóng, ẩm ướt, khai quật từ dây thần kinh mẫn cảm trên ngực.

Khoái cảm từ phía dưới chạy thẳng lên, tôi cong cứng người lên, áp sát vào thân thể của bạch sư. Miệng tôi bắt đầu phát ra những âm thanh nũng nịu đáng xấu hổ mà tôi không tài nào kiềm chế được.

Những hành động đáng xấu hổ này của tôi làm bạch sư thêm hưng phấn gặm nhấm tôi.

Anh ấy hung hăng hôn khắp cơ thể tôi, từ ngực đến bụng rồi lên cổ. Nơi nào anh ấy đi qua lại nhen nhóm lên trong cơ thể tôi ngọn lửa tình dục.

Anh ta nâng hai chân tôi lên rồi tách ra.

Bạch sư cúi đầu xuống vùng mẫn cảm đó, liên tục mút lấy, đưa lưỡi di chuyển linh hoạt.

Nơi đây còn mẫn cảm hơn phần ngực, đầu óc tôi thật sự choáng váng, mê man.

Đầu lưỡi nóng bỏng, ẩm ướt của bạch sư chuyển động ở nơi đó đến lúc tôi phải van xin anh ấy dừng.

Tôi không còn có khả năng điều khiển cơ thể này nữa, người tôi run lên bần bật vì khoái cảm.

Bạch sư đứng thẳng dậy, áp sát vào tôi. Tôi có thể cảm nhận được phần hạ bộ nóng đến bỏng rát của anh ấy cọ vào giữa hai mông tôi.

Hơi thở nặng nề của bạch sư phả lên cơ thể tôi, anh ấy cầm lấy phân thân, từ từ đưa vào trong tôi.

Cảm giác đau đớn đánh bại cảm giác mê man vừa rồi.

Tôi bắt đầu kêu đau, giãy dụa nhưng càng giãy, vật đó lại càng bành trướng, càng tiến vào sâu hơn.

Bạch sư từ từ chuyển động bên trong tôi. Thật sự rất đau, tôi chỉ biết nắm chặt vai anh ta và xin anh ta dừng lại.

Tiếng van xin thút thít của tôi lại càng làm bạch sư chuyển động nhanh hơn.

Đau đớn của tôi dần dần thay bằng khoái cảm mãnh liệt. Tiếng van xin dần dần mất đi.

Trong hồ, tiếng nước chảy róc rách, tiếng thở dồn dập của bạch sư, tiếng va chạm da thịt liên tục. mạnh mẽ, khoái cảm là những thứ tôi có thể cảm nhận trước khi tôi ngất đi vì mệt.

13. Chương 24

Khi tôi tỉnh lại đã là buổi tối, cả người tôi đau nhức, tôi vẫn nhớ buổi sáng anh ta làm tôi không biết bao nhiêu lần, bao nhiêu tư thế đến khi tôi ngất đi trong hồ.

Hiện tại tôi đang nằm trên chiếc giường của mình ở nhà Bạch sư. Mà chiếc giường của anh ta bên cạnh giường của tôi biến đi đâu mất rồi.

Đột nhiên cửa mở, bạch sư bước vào mang theo đĩa thịt nướng cùng hoa quả thơm lừng.

Tôi tạm gác chuyện anh ta hung bạo với tôi sang một bên, ngồi hoàn thành đĩa thịt nướng của mình.

Anh ta ngồi nhìn tôi ăn. Bởi quá đói mà tôi cũng chẳng để ý chất vấn làm gì.

Ăn xong, anh ta tận tình lau mồm cho tôi, dọn dẹp thức ăn làm tôi thật sự ngạc nhiên.

Cho đến khi anh ta dọn dẹp xong, tôi định mở mồm hỏi thì anh ta đã giữ chặt vai tôi, đẩy tôi ngã nằm xuống giường.

Đối với người đang đau nhức gần như liệt như tôi thì việc đẩy ngã như đẩy ngã một con búp bê nhỏ.

Anh ta chồm lên người tôi và đưa tay cởi váy tôi ra.

Chẳng nhẽ anh ta muốn làm tiếp?!

“Không, đừng a” – Tôi cố gắng đẩy tay anh ta ra.

Anh ta vẫn không dừng động tác, vẫn thoăn thoắt nâng hai chân tôi đặt lên vai anh ta.

Tôi giãy giụa trong tức tối. Anh ta đúng là cầm thú!!

Bỗng nhiên có một cái gì man mát, dễ chịu được bôi lên vùng mẫn cảm của tôi.

Anh ta đang bôi thuốc cho tôi.

Tôi có thể cảm nhận được ngón tay anh ấy đang đưa vào sâu bên trong tôi chuyển động.

Thuốc này thật có tác dụng, bôi đến đâu, phần đó dường như bớt nóng rất hẳn đi.

Nhưng sao anh ta bôi thuốc lâu vậy?! Tôi thấy hết đau rồi mà.

Tôi hướng mắt nhìn xuống thấy anh ta đang chăm chú nhìn vào vùng đó của tôi với ánh mắt nóng rực, ngón tay thì chưa từng dừng di chuyển ở bên trong đó.

-Cảm ơn anh, tôi thấy khỏi rồi. - Tôi xấu hổ, khép chân lại lấy chăn che đi phần thân dưới lỏa lồ.

Bạch sự ngây ra đó một lúc rồi nằm xuống áp sát sau lưng tôi.

Trời ơi!! Tôi có thể cảm nhận được phần thân dưới của anh ta đang cứng ngắt, chĩa vào mông tôi lúc này.

Tôi cố gắng nhắm mắt vờ ngủ.

Nhưng sau một lúc lâu, phần đó của anh ta vẫn nóng rực như lúc ban đầu.

Anh ta chui vào trong chăn, siết chặt lấy tôi. Tôi cảm nhận được hơi thở nóng ran của anh ta phả thẳng vào gáy mình.

Vì vừa nãy bị anh ta bôi thuốc, phía dưới tôi không mặc gì hết.

Anh ta đưa phần thân vào giữa hai đùi tôi.

-Khép chặt đùi vào. – Anh ta thở dồn dập nói vào tai tôi.

Tôi cảm nhận được anh ta đang chuyển động giữa hai đùi tôi, một tay để trên đùi tôi ấn xuống để tôi càng khép chặt đùi hơn.

Càng ngày chuyển động của anh ấy càng mãnh liệt.

Chuyển động nhanh, mạnh tạo ra tiếng va chạm cơ thể mê muội đầy kích thích.

Anh ta đưa đẩy trong đùi tôi như vậy thật lâu, cho đến khi cơ thể anh ấy căng cứng, tiết ra thứ dịch nhầy nhầy trên đùi tôi.

Anh ta vợ lấy khăn lau đi thứ dịch đó rồi ôm tôi đi ngủ.

Tôi căng thẳng, xen lẫn xấu hổ chìm vào trong giấc mộng mê man. Và cũng vì do quá nhiều chuyện xảy ra mà tôi có một giấc mộng xuân.

14. P/s: Điềm Thiên

1 năm vừa rồi cũng làm một năm sóng gió mà mình phải drop dở bộ này.

Thật sự biết ơn đối với những bạn đang follow, chờ đợi truyện của mình đến tận bây giờ.

Đối với các độc giả như vậy, mình không thể tìm đâu ột lời xin lỗi thỏa đáng. Chỉ mong các bạn tha thứ cho người viết truyện đáng lên án này.

Thật sự cảm ơn các bạn đã ủng hộ.

Đón đọc truyện của mình tiếp nhé <3><3 yêu=“” các=“” độc=“” giả=“” nhiều=“”>

15. Chương 25

Chương 25:

Sáng hôm sau, bạch sư tỉnh giấc từ sớm đã động đến tôi.

Tôi cũng muốn đi săn hôm nay. Lần này không lén lút đi nữa, tôi mở miệng van nài bạch sư cho tôi hoạt động chân tay.

-Anh muốn tôi trở thành vô năng ư?!

-Không. Em rất quan trọng.- Anh ta xoáy thẳng vào mặt tôi với ánh mắt lạnh lùng đầy kiên quyết

.

Nhiệt độ đầu tôi tăng vọt, không cần nhìn cũng có thể biết mặt tôi đỏ đến mức nào. Da mặt tôi không dày như tôi tưởng.

Thật đáng hổ thẹn.

Khi ngồi xem phim ở thế giới cũ, tôi cứ ngồi cấn nhằn với các nhân vật nữ chính luôn tỏ ra mềm yếu, e thẹn, vậy mà bây giờ tôi lại đang giống y như vậy đây.

Sau một hồi thuyết phục mòn mỏi, tôi được bạch sư cho phép vào phần bìa rừng ít nguy hiểm nhất đi săn. “ít nguy hiểm nhất” chính là toàn những con mồi nhỏ bé, yếu ớt, chậm chạp lờ đờ.

Và anh ta phải đi cùng trông chừng tôi.

Tôi bám lưng cưỡi anh ta đi vào bìa rừng.

Ở đây thật sự không có một bóng dáng thú nhân nào khác đi săn cả.

Nhìn xung quanh mà chỉ thấy mấy con mồi lùn béo, chậm chạp. Mấy con mồi này có khi còn không biết mình đang ở trong nguy hiểm, thấy chúng cứ lờ đờ từng bước đi xung quanh.

Thế này cần gì săn, cứ vác chúng lên mang về có khi cũng được.

Tôi chán nản định chạy ra buộc dây vào cổ mấy con mồi mang về.

Bạch sư từ nãy vẫn đứng yên lặng sau tôi đột nhiên tiến đến, giật mạnh tôi quay lại rồi cúi xuống hôn tôi.

Nụ hôn mạnh mẽ, bá đạo chiếm lấy khoang miệng tôi, chặn hết mọi lời nói, đến khí cũng khó khăn mà hít vào được.

Cứ mỗi lần anh ta đụng chạm vào tôi là đầu óc tôi lại trở nên mê man.

Bạch sư cúi xuống ôm lấy tôi, đẩy tôi vào một thân cây gần đó.

Anh ta len chân vào giữa hai chân, áp sát cơ thể tôi vào thân cây sần sùi phía sau.

Bàn tay anh ta lại bắt đầu xoa nắn nơi ngực tôi.

Đầu óc tôi quay cuồng, phân vân không biết có nên cản anh ta lại. Đột nhiên bàn tay to thô đẩy luồn vào bên trong lớp áo thú mà tiếp tục mạnh mẽ xoa nắn.

Không biết do kích thích hay xấu hổ, mà người tôi nóng ran lên, không tự chủ rên lên một tiếng đáng xấu hổ.

Đúng là không thể coi thường sức mạnh của thú nhân. Chỉ là một cái vuốt ve nhẹ thôi mà như có một lực lớn áp sát tôi vào thân cây.

Tôi có thể cảm nhận được thứ cương cứng ở phía dưới áp sát cọ thẳng lên người tôi.

Bạch sư nhanh chóng cởi hết quần áo rành buộc giữa hai người.

Đối mặt với cơ thể hoàn mỹ, cộng thêm thứ nam tính đang cương cứng giữa hai chân anh ta làm tâm trí tôi không tự chủ mà quay thêm vài vòng nữa.

Anh ta tỉ mỉ hôn lên từng tấc da trên người tôi.

Nhìn thấy đôi môi hàng ngày đầy kiên nghị lạnh lùng của anh ta hiện giờ đang ở trên cơ thể tôi làm tôi thấy thật sự kích thích.

Ánh mắt không còn vẻ thờ ơ lạnh lùng như thường ngày nữa, thay vào đó là sự bá đạo, cùng thú tính lấn át.

Anh ta mạnh bạo nâng chân tôi lên vòng lấy hông anh ta rồi tiến thẳng mạnh vào.

Bắt đầu luân động dữ dội.

Thật sự tôi có thấy đau, nhưng mỗi lần đưa đẩy của anh ta, tôi lại thấy như có dòng điện chạy thẳng qua não mà không tự chủ được rên lên thành tiếng.

Cứ như vậy, tôi bị áp sát vào thân cây, dưới sự luân động mạnh mẽ, bắt ép tôi phải nhận lấy hết thảy những gì của anh ta, không có đường trốn chạy.

Trong lúc mê man cơn tình, tôi nhìn thấy một bóng đen ở phía trên cành cây phía xa lướt qua, rất nhanh, hoặc là do tôi điên cuồng với bạch sư quá dẫn đến hoa mắt.

Tuy đã tự nhủ với bản thân, chắc chắn không có ai nhìn thấy hai chúng tôi làm như vậy trong rừng sâu.

Nhưng chợt dạ thì vẫn là chợt dạ. Bóng đen đó.

Chẳng nhẽ là Vanes?!

Không không, hiện thân của Vanes là sư tử màu vàng mà.

Hắc nhân sư?!

Nghe thật quen, nó làm tôi nhớ đến một người, một sự việc. Lúc tôi bị bắt, chẳng nhẽ là hắn?!

Hắn đã chạy thoát được, chính mắt tôi nhìn thấy. Rất có thể hắn ở nơi đó vì nơi này rất gần ngôi làng mà lại lại không có thú nhân qua lại săn mồi.

Bạch sư là thú nhân, sao lại không thể cảm nhận được hắn ở gần nhỉ. Tôi tưởng thú là chỉ cần mảnh vải vụn cũng đánh hơi được từ phía xa chứ. Mà đây lại còn là một tên thú nhân hơi hám.

Đem chuyện này nói cho bạch sư mới được.

16. Chương 26

Chương 26:

Tôi tìm thấy tung tích bạch sư hiện giờ là đang ở chỗ già làng thảo luận việc gì đó.

Tôi cũng không điên mà tự đi chui vào chỗ đó để gọi bạch sư ra, mấy lão già làng đó sẽ được thể mà lên lớp tôi. Thật chẳng khác gì những người già ở thế giới hiện đại!

Chờ cho bạch sư ra, tôi chạy vội lại định kể lể thì bỗng nhiên anh ta dùng một tay bế xốc tôi lên khỏi mặt đất.

Mắt thẳng băng tôi đưa cả hai tay ra bấu víu mạnh vào cánh tay anh ta.

Tưởng chừng sẽ tiếp đất mạnh, thì anh ta vác tôi vào bên trong nhà già làng.

Trời! Còn kinh khủng hơn việc nếu anh ta ném tôi xuống.

Tôi đứng như trời chồng giữa một đồng ánh mặt dò xét.

Sau một khoảng thời gian kinh hoàng kiểm hàng của các ông lão, tôi đã được một cái gật đầu không tình nguyện của già làng cao nhất (già nhất) mà đóng nhãn kiểm dịch rồi cho lui ra ngoài.

“Đóng nhãn kiểm dịch” cũng không có gì nhiều, chỉ là một cái hôn của bạch sư.

Nụ hôn tuy không có mạnh bạo như mọi khi, nhưng sao mà nó kéo dài quá, thật sự hôn rất lâu trước mặt các già làng, làm những người già cổ hủ một phen tái mét phải tự mình lên tiếng ra lệnh dừng lại nụ hôn.

Và bây giờ tôi ngơ ngác đứng một chỗ ở trung tâm ngôi làng, bị bao vây bởi một đám thú nhân lạ mặt chen chúc nhau mà chúc mừng.

Họ chúc mừng gì cơ?!

Đằng sau những lời chúc mừng nồng nhiệt là những ánh mắt đầy ganh ghét của “giống cái”, trong số đó, sát khí nhất vẫn luôn là Aren.

Sự việc tuy đột ngột, nhưng tôi cũng hiểu ra vấn đề rồi.

Kahe muốn tôi làm bạn đời. (Từ trước đến nay tôi vẫn không hỏi tên anh ta vì mọi người gọi anh ta là Tộc Trưởng, hiện giờ đã biết tên do các già làng vừa gật đầu, vừa tuyên bố, vừa gọi thẳng tên anh ta: Kahe)

Vì là một tộc trưởng nên phần nghi thức thu nạp bạn đời có vẻ được coi trọng hơn. Mọi người trong làng tổ chức một buổi tiệc.

Có thể nói nó giống như một buổi lửa trại. Vì cũng không có gì đặc biệt ngoài đứng bên đồng lửa, thỉnh thoảng sẽ có một số người lạ mặt ra chúc mừng.

Theo tôi thấy nó giống như một buổi giao lưu trá hình. Vui vẻ cho sự kiện của tôi và Kahe thì ít, còn lại là thấy hứng thú hơn với việc đi tìm bạn đời.

Bạch sư bận tiếp chuyện mấy lão già làng, tôi đứng một góc nhàm chán.

Thật lạ, tối nay không thấy Levil với Vanes đâu. Levil hay thích náo nhiệt lắm mà.

Thôi kệ họ, chắc họ đang vui vẻ ở một xó xỉnh nào đấy.

Chờ mãi vẫn không thấy đám thú nhân này mệt mỏi mà giải tán. Một người được coi là “nhân vật chính” như tôi hôm nay cũng không thể nào giữ lễ mà ở lại tiếp được.

Báo với Kahe một câu rồi tôi chuẩn lẹ về. Anh ta có vẻ tiếc nuối vì không về được cùng tôi nhưng càng tốt. Nếu anh ta về cùng thì tôi sẽ chẳng được nghỉ ngơi nữa.

Mọi người tối nay thụ hợp hết về phía trung tâm làng nên khi ra khỏi đó như bước sang một nơi khác. Tối tăm, vắng vẻ.

Thỉnh thoảng trên đường về nhà có le lói một ánh lửa chớp chờn. Đáng ra tôi không nên xin về trước, nếu một quá có khi ngủ lại dưới đất cũng được.

Nhưng đã đi được một nửa đường về nhà. đành cố gắng đi tiếp.

“Nhép”

Tiếng gì vậy?!

Tôi giật bản mình nhìn ngó xung quanh. Chẳng có gì cả. Như phim kinh dị.

Tôi nhìn xuống dưới chân với thân nhiệt cơ thể hạ xuống thấp nhất vì sợ hãi.

Một vũng máu.

Tôi cố kiềm chế tiếng hét mà cứng ngắc nhắc chân ra.

Sao giữa làng lại có vũng máu lớn thế này. Nếu là do giết thịt con mồi mà có vũng máu như này thì cũng không phải là không thể.

Nhưng thường thì người trong làng khá tôn trọng lẫn nhau, không ai đi giết mồi giữa đường như thế này cả.

Đưa mắt ra chỗ khác, tôi thấy vết máu này như một đường kéo thẳng vào trong bìa rừng tối tăm.

Một cơn gió thổi nhẹ qua thổi cũng làm sống lưng tôi nhưng ngừng hoạt động, tất cả bộ phận trên cơ thể đều nghỉ đến việc bỏ chạy.

Trời ơi ~ Giống phim kinh dị quá đi.

Nếu là trong phim kinh dị, nhân vật chính sẽ đi thẳng vào trong rừng mà tìm ra sự thật “chân chính” phía sau sự việc kể cả bản thân đang sợ hãi tột cùng.

Không! Đừng hòng tôi đi vào chỗ chết.

Tôi quay mặt lại nhìn đường về nhà mình. Một mảnh tối tăm yên ắng.

Vì vậy, tôi mang một khí thế đầy quyết tâm mà

quay lưng chạy thẳng về phía trung tâm làng. Tuy hèn nhưng bản thân vẫn là số một.

Tôi ba chân bốn cẳng chạy tới nơi, mọi người vẫn đang tấp nập “giao lưu”.

Mọi sợ hãi vừa nảy đều được tôi kể lại với Kahe.

Anh ta chỉ nhú mào rồi chạy ra nói gì đó với đám già làng rồi dắt tôi về.

Đường về vẫn kinh dị như lúc trước nhưng có Kahe đi cùng làm tôi yên tâm hẳn.

Tôi dẫn anh ta đến chỗ vết máu. Vũng máu vẫn còn đó nhưng nó đã khô đen lại rồi.

Nhưng bạch sư vẫn hít hà mùi máu đó rồi lại nhú mào.

-Máu của Vanes.

17. Chương 27

Chương 27:

Sự việc lần này thật sự rất kinh hoàng. Vanes và Levil đều là những thú nhân tôi rất yêu quý.

Tôi bám trên lưng bạch sư lao về phía rừng tối tăm lần theo vết máu kia. Tim đập loạn xạ, suy nghĩ lan man. Tôi thật sự khẩn trương lo lắng cho hai tên kia.

Tuy Kahe không thể hiện ra mặt nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được mức độ lo lắng của anh ta chẳng kém gì tôi, qua cách anh ta hùng hục lao như mũi tên trong rừng.

Anh ta lao nhanh đến mức tôi phải nhắm chặt mắt lại vì lực của gió.

Cho đến khi tôi có thể mở mắt ra thì thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là thân hình đầy máu của Vanes bị treo, treo ngược lên một cành cây cổ thụ.

Từng giọt máu Vanes nhỏ xuống.

Không biết anh ta đã phải chịu đựng bao lâu mà tạo nên một vũng máu phía dưới lớn như vậy.

Tôi khẩn trương chạy về phía hướng dây trời được buộc ở một thân cây khác, nhưng nhìn kĩ lại.

Trời ơi, đây là cành dây leo gai.

Dây leo gai ở thế giới này phát triển đến đáng sợ, chúng rất dẻo dài và gai cực kì to, rất khó để cắt đứt.

Tôi đưa ánh mắt lo sợ về phía Kahe. Làm sao giờ?!

Kahe dùng ánh mắt kiên định để trấn áp tôi rồi nhìn sợi dây gai một lượt.

Tôi thấy anh ta hóa thành hình thú rồi leo lên phía cành cây đang treo Vanes kia, ra sức mà cắn sợi dây gai.

Từng giọt máu từ miệng Kahe nhỏ xuống đất làm tôi giật mình đau đớn. Vậy mà anh ta vẫn cứ cắn giằng mạnh như đó là một sợi dây bình thường.

Tôi nhớ, có một lần tôi hái hoa quả cùng Levil, không cẩn thận lưng bị cứa vào cây này tôi đã đau đến vài ngày. Vậy mà anh ta...

‘Dừng lại đi Kahe’. Tôi không nói được câu đó. Kahe đau, nhưng Vanes còn đang đau gấp bội.

Tôi không thể làm gì khác ngoài việc đứng đó cầu nguyện cho sợi dây chết tiệt kia đứt nhanh nhanh.

‘phụt’. Cuối cùng thì nó cũng đứt.

Tôi loảng quảng định chạy ra đỡ Vanes rơi xuống. Nhưng loài người nhỏ bé như tôi làm sao có thể đỡ nổi thú nhân to lớn như vậy.

Kahe nhanh chóng biến thành hình người, thay móng vuốt bằng bàn tay để nắm chặt dây gai giữ lại Vanes.

Giờ thì lại thêm tay anh ta be bét máu.

Kahe nhanh chóng mang được Vanes xuống dưới đất và cởi trói cho anh ta. Mất máu quá nhiều, rất nguy kịch nếu chúng tôi đến muộn.

Vì vậy tôi bắt Kahe đưa Vanes về làng chữa trị kịp thời.

Kahe kiên quyết muốn tôi đi về cùng nhưng nếu vác thêm tôi trên lưng, vận tốc sẽ chậm lại, chưa kể máu Vanes vẫn tiếp tục chảy ra ngoài dù đã được băng bó sơ qua.

Dù tôi có sợ hãi nếu ở đây một mình đi chẳng nữa, mạng người vẫn nên đặt lên trên.

Kahe cũng hiểu được điều này nên hung hãn bám chặt vai tôi, dùng ánh mắt dọa nạt mà bắt tôi ở nguyên tại nơi này không được dịch chuyển.

Ngoài ra còn đưa cho tôi một cái vỏ ốc làm cây tù mà báo hiệu lúc nguy hiểm.

Nhìn anh ấy lúc này tôi có thể cảm nhận được một điều. Chỉ cần tôi thổi cái này, kể cả anh ta đang trên đường đưa Vanes về làng cũng sẽ bỏ mặc cả Vanes và đến cứu tôi.

Có người coi trọng mình hơn hết thảy thật là một liều thuốc bổ.

Nỗi sợ hãi bóng tối nay biến mất không còn một chút dấu vết, thay vào đó là ‘nắng trong tim’ lan tỏa đến từng bộ phận trên cơ thể.

Kahe đã đưa Vanes đi xa, tôi vẫn đứng đó cười hạnh phúc như con ngốc.

Trời ơi! Lúc này là lúc nào mà tôi lại có thể cười hạnh phúc như vậy. Còn Levil đang trong nguy hiểm chưa thấy đâu, Vanes thì không biết sống chết như thế nào.

Tôi lấy lại tư tưởng về độ nghiêm trọng của sự việc và nỗi sợ lại bắt đầu dần dần lấn tới.

Xung quanh là một mảng tối thui, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió rít qua từng kẽ lá mà tôi thấy lạnh buốt sống lưng.

Đáng ra tôi nên đi theo Kahe. (T o T)

Nơi tôi có thể cảm thấy an toàn nhất hiện giờ là ở trên cây, trốn như vậy có lẽ an toàn nhất.

Bình thường nhìn các giống cái leo cây mà tôi không thể nào học được một chút kỹ năng gì để hái trái.

Tình hình hiện giờ có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc, nên tất cả những thứ tôi nhìn thấy từ giống cái như tạc vào đầu.

Tôi gắng sức bắt chiếc lại những động tác đó và thành công trèo lên cành cây thứ ba trên cây.

Không phải quá cao nhưng tôi thấy an toàn rất nhiều so với ở dưới đất. Tôi bắt đầu dựa lưng vào thân cây và quan sát xung quanh.

Sau một khoảng thời gian, xung quanh chả có gì xảy ra. Vẫn là một khung cảnh tối đen tĩnh lặng. Sao giờ này Kahe vẫn chưa quay lại?!

‘Loạt xoạt’

Tôi giật mình quay về phía phát ra tiếng động mà suýt rơi xuống dưới.

Một bóng đen lao ra hỗn loạn dò tìm xung quanh.

Bóng đen đó đột nhiên hô to:

-Vanes.

Là Levil.

Tôi gọi anh ta rồi leo nhanh xuống phía dưới.

Anh ta thấy tôi như thấy cây cọc giữa biển, ôm chặt lấy mà khóc lóc kể lể.

-Hu hu.... Tôi và Vanes đang trên đường đến chúc mừng cô thì có một tên hắc nhân sư nhảy ra vồ lấy tôi... Vanes nhảy ra giao chiến với hắn. Hắn ra tay rất nhanh, Vanes của tôi bị thương rất nặng. Hu hu.... Hắn đánh đến khi Vanes không còn chống cự được nữa thì hắn chuyển sang đánh ngất tôi. Và sau đó tôi tỉnh dậy ở một cái hang động lớn ở phía kia mà không thấy hắn đâu nữa nên tôi chạy trốn đến đây. Huh u....

Anh ta vừa kể vừa la khóc như một đứa trẻ, như thế này thì sớm hay muộn chúng tôi cũng bị kẻ địch lần ra mà tóm gọn.

Tôi cố gắng dỗ dành anh ta, nhưng cũng không cách nào làm anh ta có thể ngừng khóc nức sục sịt.

‘Loạt xoạt’

Quay đầu lại đằng sau, đứng trước chúng tôi là một con hắc nhân sư to lớn, ánh mắt tỏa ra sát khí bức người.

Bây giờ thì Levil mới thật sự im bật.

Tên Hắc nhân sư này chắc chắn là tên cầm đầu hồi trước trốn thoát được.

Nghĩ đến việc tên đó sẽ lại định xô ra tiếp tục bắt đem Levil đi, tôi đứng ra phía trước che đi Levil và giương súng cao su hướng về phía kẻ địch.

Tôi biết hành động bây giờ hiển nhiên là lấy trứng chọi đá. Nhưng đúng là trên người tôi hiện giờ chỉ có cái thứ đồ chơi này mới có thể gây chút thương tích cho hắn.

Dù trong đêm tối, nhưng ánh mắt sáng như dao kia rõ mồn một, và tôi có thể thấy rằng hắn đang tràn ngập sự khinh bỉ đối với thứ vũ khí này.

Hắc nhân sư đột nhiên chồm về phía tôi.

Nhưng tôi rất nhanh trấn áp bản thân để bắn ra phát đá thứ nhất nhắm vào bụng.

Đúng là trứng vỡ đá.

Viên đá đập thẳng vào bắp đùi sau của hắc nhân sư và như đụng phải bức tường-nó văng ra, và tên kia vẫn đang chồm thẳng về phía tôi.

Không còn cách nào khác, tay không chiến đấu.

Tôi cố gắng gì chặt vào cổ hắc nhân sư để giữ cho đầu tên cầm thú này không thể vung loạn cần bừa được.

Hình ảnh này rất quen. Đúng vậy, rất quen.

Hồi đó tôi nắm cũng nắm cái cổ Kahe như thế này.

Tay tôi hiện giờ đang chơi vơi ở giữa đồng lông bờm đen sì của tên hắc nhân sư, ngơ ngác bị hắc nhân sư dùng miệng cắn chặt dây áo đằng sau lưng, nhấc bổng tôi lên và phi thẳng vào trong rừng.

Ồ. Tôi tưởng người hắc muốn bắt là Levil.

18. Chương 28

Chương 28:

Cho dù tên hắc nhân sư kia có cao to đến đâu thì cũng không thể nâng bổng tôi khỏi mặt đất.

Tôi bị tên kia mang đi mà cảm nhận được từng mảnh đá va đập vào chân mình.

Đau quá!

Tôi đưa cả hai tay ra nắm chặt vào bờm hắc, mượn lực nâng cả người lên khỏi mặt đất bám chặt vào đầu tên kia.

Tôi có thể tưởng tượng giờ tôi đang giống con gấu túi bám trên đầu một con sư tử cỡ nào.

Tuy bị tôi lộn xộn nhưng tên này vẫn cứ lao về phía trước như bay.

Ta không để mi bắt đi dễ dàng như vậy đâu.

Tôi buông cả hai tay ra, lấy hai ngón trỏ, chọc mạnh vào hai mắt tên kia.

Đang trên đà chạy nhanh mà bị chọc phát mạnh vào mắt, tên kia không biết vấp phải cái gì mà ngã xuống, lăn một vòng, đập lưng vào một thân cây cổ thụ.

Tôi nghe thấy hắc gào to một tiếng rồi bất tỉnh nhân sự.

Do lớp lông bờm đen dày của hắc mà tôi được bảo vệ khỏi va chạm mạnh.

Thấy hắc bất tỉnh nhân sự mà tôi nhanh nhẹn đứng dậy chuẩn bị chuồn thẳng. Nhưng tôi còn chả biết đây là nơi nào, nên chạy về hướng nào?

Vừa nãy tên đó lăn một vòng làm tôi mất hết phương hướng.

Bây giờ nếu chạy bừa thì phần trăm tăng thêm rắc rối là rất cao.

Đột nhiên thấy tay mình dính dính nhớp nhớp. Trời ơi. Máu!

Tôi bị thương? Nhưng có chạm vào chỗ nào cũng không thấy đau, ở đầu gối tuy có bị xước chút ít nhưng không chảy nhiều máu như thế này.

Nhìn lại tên hắc nhân sư, hắc bị thương nên mới bất tỉnh như vậy, chứ bình thường một thú nhân sư to khỏe làm sao có thể bị ngắt nếu chỉ vì đập vào một thân cây.

Máu chảy lênh láng từ mạn trái phần bụng, nhuộm ướt cả một mảng lông bờm đen sì của hắc.

Đang phân vân giữa cứu hắc và cho hắc một nhát chầu trời thì nghe thấy tiếng hắc rên rỉ như một con sư tử con ngoan ngoãn.

Thôi được rồi. Cứu hắc. Nếu hắc cứ giữ cái hình dạng sư tử thế này thì quả thật có lợi cho hắc quá đi.

19. Chương 28 (Tiếp)

Tôi lấy nước từ dòng suối nhỏ gần đó mà rửa vết thương cho hắn, ngoài ra còn tìm được vài nhánh thảo được mọc trên dòng suối nhỏ để đắp lên vết thương.

Tuy hắn nợ mình một ân cứu mạng nhưng không có nghĩa là lúc hắn tỉnh dậy sẽ trả ơn.

Vì vậy tôi tìm lấy một mảnh thân cây leo dài mà chắc, buộc vài vòng quanh hai tay hai chân hắn rồi cột chặt vào gốc cây.

Vừa chạy đi khỏi một lúc để hái chút trái , quay lại thì thấy hắn đã trở lại hình người.

Tôi trối tên đó như vậy hình như có chút không đúng.

Hai chân hắn bị trối. Tay cũng bị đưa lên cao, trối vào gốc cây.

Toàn thân lỏa lồ có đúng một cái khố da thú.

Tôi thấy bản thân như một tên lưu manh đang chuẩn bị cưỡng hiếp con gái nhà lành.

Sao đáng hắn nằm lại như thế này. Quá quẫn rũ rồi.

Bình thường mặt mũi hắn hung tợn vậy mà giờ nhìn trông chỉ như một thiếu niên đang say ngủ. Bị buộc ở tư thế này càng làm tăng thêm những đường cong cơ bắp của hắn.

Càng nhìn càng cảm thấy bản thân làm điều sai trái.

Tôi lấy một đồng lá khô gần đó mà rắc lên trên người hắn. Tuyệt! Giờ thì hắn chỉ nhìn giống một bãi lá khô.

Tôi yên tâm ngồi gặm đồng hoa quả chờ người đến cứu.

20. Chương 29

Chương 29:

Ngồi gặm nhấm hoa quả một mình trong rừng đêm càng làm bản thân có thêm khoảng lặng để suy nghĩ.

Nếu tôi bị tên hắc nhân sư kia đưa đi thì sẽ như thế nào?

Hắn sẽ dẫn tôi đến một cái hang để bắt tôi trị thương cho hắn rồi thủ tiêu tôi hoặc mang tôi đi một nơi thật xa và tôi làm nô lệ cho hắn đến hết đời.

Còn Kahe thì sẽ vẫn đi tìm tôi.

Ồ. Nhưng nếu không tìm thấy tôi thì anh ấy có bỏ cuộc không?

Điều đó làm tôi băn khoăn.

Nếu một ngày tôi đột nhiên biến mất thì anh ấy có kiên định tìm tôi không hay rồi sẽ bỏ cuộc và bắt đầu một cuộc sống mới?

Gương mặt anh ta lúc nào cũng như vậy, luôn luôn lạnh lùng, kiên định, âm trầm. Tôi muốn biết anh ta quan tâm tôi đến mức nào.

Kahe mãi không thấy tìm ra tôi càng làm tôi bất an. Mùi máu thú nồng như vậy rồi mà giờ vẫn chưa thấy anh ta đâu.

Cuối cùng tôi nảy ra một ý định mà mãi về sau tôi mới biết là ngu xuẩn và đáng hối hận cỡ nào.
Bỏ trốn cùng tên hắc nhân sư kia.
Cứ coi như là anh ta bắt tôi đi rồi đi.
Có lẽ tôi sẽ ở một nơi gần gần đây và trốn đi. Xem lúc anh ta tìm tôi có sốt sáng không.
Tôi bẻ một lá cây to như lá chuối, lá cây này vừa to, bề mặt lại vừa trơn mượt đủ để kéo rê được tên hắc nhân sư kia đi.
Tôi với một lòng tâm sự tò mò mãnh liệt dồn hết sức lặn tên hắc sư kia đi đè lên tàu lá.
Do quá hưng phấn cùng với sự tò mò mà kế hoạch được thực hiện hết sức thuận lợi.
Tìm kiếm dây để kéo cũng khá dễ dàng. Buộc dây vào tàu lá cũng rất thuận lợi.
Kake xem anh có gì sau khuôn mặt lạnh lùng đó.

21. Chương 30

Chương 30:
Có lẽ vì quá cao hứng mà kết cục không được như mình mong muốn.
Tôi vẫn nhớ lúc đó tôi hùng hực sức mạnh để kéo lê tên hắc sư kia đi.
Một chuyện không may xảy ra.
Tôi đưa chân ra, dẫm phải vũng máu của tên kia.
Vì lực bước chân khá lớn nên quá trình ngã cũng diễn ra khá nhanh và mạnh.
Tôi thấy cảnh vật xung quanh quay một góc 90 độ và gáy tôi đập mạnh vào một vật cứng dưới đất.
Sau đó tất cả đều tối om.
Quay về thực tại, tôi đã tỉnh lại.
Xung quanh là một đồng da thú bao bọc, tôi mở mắt như tấm khăn ngời dậy ôm đầu nhìn lại xung quanh.
Đây là nhà của Kahe.
Tôi đứng phắt dậy, quay đi quay lại tìm chỗ đào tẩu, không thì có thể là một cái lỗ để chui xuống cũng được.
'Cạch'
Thế là hết, Kahe đến rồi.
Trong lòng tôi bây giờ muốn bao nhiêu cái nhục thì có bấy nhiêu. Thật sự không biết đối mặt với anh ta như thế nào nữa.
Tôi đứng đó cúi gầm mặt không biết phải nói ra sao.
Đột nhiên anh ta bước nhanh về phía tôi, đưa hai tay ra ôm chặt lấy tôi. Anh ta dùng sức ôm chặt đến mức tôi cảm thấy mình như một cái túi khí tắc nghẽn đang bị nhấc lên khỏi mặt đất.
Sau một lúc lâu cố gắng giãy giụa trong lòng anh, tôi được thả ra và đặt trở lại giường.
Vừa được đôi tay đó thả ra, tôi hít lấy hít để không khí đến mức nghẹn giữa chừng mà ho khan.
Lần đầu tôi cảm thấy con người yếu ớt đến mức nào, chỉ là một cái ôm chặt đã không thể chịu nổi rồi.

Tôi được Kahe đặt xuống giường, như vậy , tôi vẫn đang ho sù sụ. Tôi thấy anh ta tiến lại gần sát rồi dựa đầu vào hõm cổ tôi. Chỉ như đang ôm nhẹ một con gấu bông.

Tôi bất ngờ đến mức đang ho cũng dừng lại ngay lập tức, cơ thể căng cứng, hít thở căng thẳng.

Anh ta như chỉ đang dựa đầu vào vai tôi vậy thôi, ôm nhẹ lấy hông tôi như đang âu yếm một thứ trân quý.

Từ trước đến nay, bao giờ cũng là thẳng thắn và kiên định, mạnh mẽ chiếm lấy, tôi chưa bao giờ chứng kiến một Kahe nhẹ nhàng, đầy tình cảm như bây giờ.

Anh ta bị sao vậy?! Có khi nào là đang lo lắng cho tôi?

Bỗng nhiên, anh ta dụi dụi nhẹ vào hõm cổ tôi, làm tôi giật mình nghiêng đầu sang một bên đẩy anh ta ra.

Tôi càng buồn càng rụt cổ lại thì anh ta càng lấn tới, càng đưa sâu mặt vào trong hõm cổ để dụi.

Tôi vừa buồn lại vừa dâng lên một cảm giác khó chịu như dòng điện xẹt qua, từ hõm cổ lan ra khắp toàn thân.

Tôi muốn đẩy anh ta ra thì đột nhiên đôi bàn tay kia xiết chặt lấy tôi, đưa tôi dựa sát thêm vào người anh.

Kahe chuyển sang hôn liếm hõm cổ tôi.

Tôi cảm nhận được đôi môi đang lướt trên làn da, chiếc lưỡi tham lam đang mạnh mẽ gặm nhấm cơ thể tôi, ngay cả từng hơi thở của Kahe phả ra cũng làm cả người tôi run lên vì kích thích.

Kahe đẩy tôi nằm xuống giường, những nụ hôn đang từ cổ chuyển dần xuống phía dưới.

Anh hôm nay thật sự nhẹ nhàng hơn mọi khi, như đang nâng niu một vật trân quý vậy .

Những nụ hôn âu yếm lần lượt rải trên khắp cơ thể, từ từ , từ từ gặm nhấm tâm trí tôi.

Kahe lấy tay ôm trọn bộ ngực tôi mà xoa nắn, cúi xuống ngậm lấy, âu yếm bên ngực còn lại.

Cho đến khi tôi run lên vì khoái cảm mà đầu óc không còn có thể tự chủ bản thân được nữa, Kahe nâng hai chân tôi lên, vùi đầu vào vùng tư mật đó âu yếm.

Cơ thể tôi căng lên như dây đàn, gắng chống đỡ những đợt khoái cảm từ Kahe.

Tôi cong cứng người lên như vừa muốn tránh đi đôi môi mạnh mẽ ấy, mà vừa ham muốn nhiều nữa.

Khoái cảm làm tôi từng đợt quay cuồng, mở lời rên rỉ van xin Kahe mau dừng lại.

Đến khi tôi tưởng chừng như mình vì khoái cảm mà ngất đi thì tôi cảm nhận được chiếc lưỡi ở nơi đó được thay bằng một vật thô to, cứng ngắt.

Kahe đẩy mạnh cự vật thô to đó vào sâu bên trong và liên tục trều sấp.

Mỗi lần trều sấp, vật đó dường như được đẩy thật mạnh tới nơi sâu nhất trong cơ thể tôi.

Cơ thể tôi trên giường đang đưa theo từng va chạm của Kahe.

Giữa hai người giờ chỉ còn tiếng thở dốc, tôi cảm nhận được từng cơ bắp đang căng cứng lên của anh ấy.

Ánh mắt Kahe tràn đầy tình dục mãnh liệt, nhưng tôi cảm nhận được một tia âu yếm, yêu thương từ sâu thẳm trong đôi mắt kiên định ấy.

Cự vật đó như dần ăn mất tâm trí của tôi, nó cứ càng cứng ngắt và to ra, chuyển động không ngừng trong cơ thể tôi, chạm đến từng nơi mẫn cảm nhất trong đó.

Tâm trí càng rời xa, xúc giác càng rõ rệt.

Thứ đó chuyển động mạnh mẽ, liên tiếp bên trong; đôi bàn tay thô ráp, to lớn xoa nắn từng bộ phận trên cơ thể; hơi thở nóng bỏng đầy dục vọng phả lên người. Sự kích thích mạnh mẽ này đưa tôi lên đỉnh, tôi cong cứng người đón nhận lấy khoái cảm mãnh liệt này.

Tôi thở ra một hơi tưởng chừng như sắp ngất đi. Kahe lật người tôi nằm úp sấp xuống và từ phía sau lại mạnh mẽ đi vào va chạm. Khoái cảm lại từ phía sau lại lần nữa đẩy thẳng lên trên.

Tôi đưa tay khua khoắc muốn đẩy anh ta ra, Kahe dùng một tay túm chặt lấy hai tay đang khua loạn của tôi đưa lên trên đỉnh đầu mà giữ cố định lại.

Tay còn lại anh ta đưa ra nắm lấy ngực tôi liên tục xoa nắn, tiếp tục châm ngòi cho khoái cảm.

Va chạm từ phía sau càng làm cho sự tiếp xúc của da thịt mạnh hơn.

Tiếng va chạm da thịt càng lớn cùng với sự xâm nhập của cự vật thô to đó càng sâu và mạnh.

Tôi không biết đã rên rỉ cầu xin anh ta trong bao lâu, chỉ biết lúc gần như ngất lịm, anh ta chuyển động càng nhanh, càng mạnh và cuối cùng bắn mạnh ra một thứ chất lỏng trắng vào bên trong tôi.

Lúc cự vật đó đi ra ngoài, tôi cảm nhận được thứ chất lỏng đó trào ra. Tưởng chừng như tất cả đã kết thúc, Kahe xóc mạnh tôi ngồi dậy, đưa tôi dựa lưng lên tường mượn thứ chất lỏng vừa nãy bôi trơn mà một lần nữa nhanh chóng tiến thẳng vào.

Cơ thể Kahe và bức tường đều cứng như thép, càng làm tôi cảm thấy bị chèn ép, không có đường trốn.

Đằng sau lưng bức tường cứng như vậy càng làm cho cơ thể tôi giữ cố định mà hứng trọn toàn bộ va chạm mạnh mẽ của Kahe.

Hơi thở tôi đứt quãng, không còn đủ sức để lên tiếng cầu xin Kahe dừng lại. Lần này tôi thật sự ngất đi trong va chạm mãnh liệt của Kahe.

Trước khi ngất lịm, tôi nghe thấy giọng khàn đục phát ra từ hơi thở dốc đứt quãng của anh:

-Anh.. yêu e...

22. Chương 31

Chương 31:

Khi tôi mở mắt dậy đã là buổi trưa ngày hôm sau. Tôi mệt mỏi ngồi dậy, bên cạnh trống không. Tuy hơi có trống trải sau một đêm nồng nàn như vậy nhưng biết làm sao được, anh ta là tộc trưởng, có biết bao nhiêu là công việc.

Quanh người tôi được quần cản thận bởi một lớp chăn lông thú. Tôi khó khăn di chuyển, cơ thể tôi như bị phanh thây, tứ chi rời rạc.

Tôi đứng dậy mặc lại bộ quần áo thú rồi cố gắng đứng thẳng lưng, ra vẻ dáng đi bình thường nhất có thể.

Tôi muốn ra ngoài lấy nước tắm thật nhanh, ngoài ra còn muốn mang về mấy món tráng miệng nữa.

Nhưng trời không cho như ý muốn, vừa bước ra ngoài cửa, tôi bị Levil bắt gặp, anh ta thoăn thoắt chạy lại phía tôi hỏi han từ đầu tới chân không cho tôi rời đi nửa bước.

Nhưng cũng không đến nỗi tra tấn bản thân khi tôi nghe đến chuyện của bạch sư hôm đó.

Kahe hôm đó đưa Levil và Vanes trở về thì bị đâm phải một thân cây nhọn làm cẳng chân bị thương. Mặc dù anh ta không mấy may để ý vết thương nhưng Aren, tên đó cứ xán lấy mà bằng được bắt anh ta ở lại để băng bó vết thương.

Anh ta vội đến mức sắc mặt băng lãnh như dã thú không để cho Aren làm phí thời gian để băng bó, vừa định phi đi thì bị các bộ lão ngăn lại để báo cáo tình hình.

Levil mô tả, lúc đó dường như có thể thấy hai cái rãnh sâu hoắm ở giữa đôi lông mày của anh ta và thêm nhiều đường gân xanh ở trên trán, có thể tưởng tượng lúc đó anh ta trông dọa người mức nào.

Các bô lão bị dọa sợ tới đờ người, đứng đực ra đó không có động tĩnh làm Kahe càng thêm cáu gắt, anh ta hóa thành hình thú phi vào rừng bỏ qua ánh mắt kinh hoàng của người trong làng khi tộc trưởng có hành động không tôn trọng bô lão.

Bởi anh ta quá tức tối và vội vàng, gây ra hiện tượng mờ mắt, Kahe đã đập trúng một cái bẫy treo của làng.

Nhưng may mắn là tránh được cái bẫy đó, nhưng lại không may nhảy trúng phải một hố bẫy khác ngay cạnh làm anh ta rơi xuống.

Hố sâu đủ để giam cầm một thú nhân vậy mà mọi người trong làng nghe thấy anh ta gào lên một tiếng thật to rồi nhảy vọt lên khỏi hố.

Thật không thể tưởng tượng tình cảnh trong làng hôm đó lố nhố như thế nào.

Kahe rơi phải hai cái bẫy, do chính mình giăng ra để bảo vệ làng. Tôi thật muốn có mặt ở lúc đó quá.

Levil nói lúc đưa được tôi trở về, cả người tôi toàn bộ là máu.

Anh ta phi như bay về phía già làng y thuật, không những vậy trên đường đi còn huých ngã vô số thú nhân và giống cái chưa kịp tản ra cản đường.

Lúc chờ đợi tin tức từ bên trong phòng y thuật, gương mặt Kahe được Levil mô tả bằng một từ : ‘tái mét’. Levil và cả làng chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt một tộc trưởng luôn lạnh lùng và kiên định lại như vậy, chính tôi cũng chưa tưởng tượng ra.

Sau khi biết tin tôi chỉ bị bầm nhẹ ở gáy và máu toàn bộ là của hắc nhân sư kia, anh ta không nói câu nào, nhanh chóng ôm tôi từ phòng y thuật đưa về nhà anh ta.

Từng câu từng chữ như rót mật vào tai, lòng tôi cứ nhộn nhạo dần lên. Tôi rất yêu Kahe mất rồi.

Levil cười nham hiểm:

-Tôi hôm qua hai người làm gì vậy?

Tôi đỏ mặt, trừng mắt với Levil thay cho câu trả lời.

Levil không để ý, tiếp tục lên tiếng:

-Sáng sớm nay thấy tộc trưởng hùng hục đi vác mấy xô nước về nhà. Không biết để làm gì vậy?! Hai người tắm động phòng à ?

-Sao anh có thể nói oang oang ra như vậy. Im ngay đi. Nhưng tôi chưa có tắm.

Tôi ngạc nhiên, vậy là Kahe đã đi lấy nước tắm cho tôi từ sáng rồi.

-Haha. Vậy mà sáng nay thấy tộc trưởng bê nước thật không có tập trung gì cả. Anh ấy làm đổ mấy lu nước trước cửa nhà của mấy nhà đấy, chả biết anh ta đi kiểu gì mà chân cứ vấp phải hết cái này đến cái nọ. Không những thế, anh ta lấy thịt ra nướng cũng làm cháy đến khét lẹt cả làng.

Kahe lại có những hành động ngu ngốc như vậy sao. Không tin được Levil này, anh ta dường như hơi nói quá lên thì phải.

Tôi cố gắng đuổi Levil về nhà với Vanes để tôi đi tắm.

Tôi quay vào nhà Kahe, thấy trên đầu giường, lúc trước tôi không để ý, một đĩa thịt nướng tuy đã nguội nhưng trông vẫn rất ngon, bên cạnh còn có thêm vài loại hoa quả ngon miệng. Trong phòng tắm là một thùng nước lớn được đun củi lửa ở dưới giữ độ ấm cho nước.

Cơ thể tôi từ đầu có đau ră rời nhưng giờ không còn mấy may một chút, trong lòng giờ chỉ còn tia ấm áp vô tận.

23. Chương 31 (end)

Chương 31 (end):

Như bao giống cái khác, tôi ở ngoài cửa nhà chờ bạch sư về. Tôi chưa bao giờ làm việc này cả : chờ đợi, vì vậy có chút lung túng.

Tôi nên ngồi dáng như thế nào để trông không giống đang chờ anh ta đây ?

Tôi cố tình lồi mấy cành cây ra vót nhọn để là mũi tên nhưng tâm trí như đang ở trên mây, vót thế nào cũng không thành hình danh mũi tên bình thường.

Hiện giờ trông tôi giống như đang chặt cành cây thì đúng hơn.

Tuy vậy, tôi cũng không để tâm, chặt cành cây cũng được, ít nhất có việc để ngồi làm một cách tự nhiên, không bị phát hiện.

Một lúc sau, tôi đã nhìn thấy bóng dáng Kahe từ xa đang đi thẳng về hướng này, ánh mắt không rời tôi. Tôi lung túng quay mặt qua chỗ khác tỏ vẻ không quan tâm, nhưng tim trong lồng ngực đánh như muốn nhảy ra ngoài.

‘Crắc’

Tôi nhìn xuống bàn tay.

Do căng thẳng quá độ mà tôi nắm gãy cành cây trong tay, và bị nó đâm thẳng vào tay đến be bét máu.

Ngay sau đó là một loạt tiếng động loảng xoảng, tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy Kahe chạy với tốc độ chóng mặt đến phía tôi và kéo theo đó là huých ngã toàn bộ các nhân vật cản đường, đồ đạc họ đang cầm trên tay văng rơi tứ tung.

Kahe huých người. Chứng kiến được một chuyện trong số những chuyện mà Levil kể cho tôi lúc trưa.

Ngay trong chớp mắt, anh ta đã chạy đến nơi và nâng tay bị thương của tôi lên, lấy bình nước đổ vào rồi băng bó.

Một loạt hành động nhanh đến mức tôi chưa kịp định thần từ vụ anh ta huých người thì tay tôi đã được băng bó xong rồi.

Tôi ngỡ ngác để anh ta kéo vào trong nhà.

Bữa tối hôm nay tôi chẳng phải động tay động chân chút nào, Kahe bắt buộc tôi phải ngồi im một chỗ, còn anh ta đi làm hết tất cả các việc.

Thật kì lạ là tôi giờ được Kahe nâng niu đến mức như này.

Cả bữa ăn tôi ngồi ăn trong nghi hoặc, còn Kahe thì vẫn nghiêm túc ngồi ăn, không nói câu nào, để mặc tôi nhìn anh ta với ánh mắt kì lạ.

Ăn xong, dọn dẹp cũng là một tay anh ta làm hết.

Đang ngồi nhìn anh ta dọn dẹp trong nghi hoặc, từ bụng tôi dồn lên một cảm giác buồn nôn khó chịu, cộng thêm đau quặn, tôi co mạnh người lại, một tay che mồm, một tay ôm bụng.

Ngộ độc thực phẩm.

Hồi trước tôi đã từng bị như thế này, thật ra là đã bị mấy lần, nên triệu chứng lần này có thể khẳng định là ngộ độc thực phẩm.

Kahe thấy tôi như vậy, ngay lập tức, bỏ rơi toàn bộ đồ đang cầm chạy lại, gương mặt đặc biệt trầm trọng.

Tôi muốn nói bệnh tôi không nguy hiểm cho anh ta biết , nhưng không thể mở lời.

Tôi nôn khan trầm trọng. Bệnh này phải nôn ra được, nhưng chắc lần này phải tốn thời gian mới nôn được.

Tôi vừa cúi gập người vừa nôn khan vừa vỗ vào người Kahe tỏ ý muốn anh ta bình tĩnh.

Nhưng chả hiểu sao mấy cái võ của tôi càng làm anh ta khẩn trương sốt sắng hơn gấp bội. Kahe bế xốc tôi lên, lao thẳng về phía nhà già làng y thuật.

Đến nơi anh ta đập văng cửa đi vào.

Tôi quay cuồng trong cơn náo nức cũng có thể nghe thấy tiếng già làng đuổi anh ta ra ngoài.

Kahe tức giận muốn ở lại bên trong cùng tôi nhưng bị già làng lấy lý do là có anh ta, bệnh sẽ không thể khám được chuẩn. Vậy là với lý do rất phi lý, tộc trưởng hoàn toàn mù mờ ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Già làng đem cho tôi một bát thuốc, tôi uống xong cả người sáng khoái. Thần dược. Có loại thuốc gì mà lại có thể làm ột người ngộ độc thực phẩm chẳng chãi chất độc ra mà vẫn có thể khỏe mạnh như thế này.

Tôi cảm ơn già làng rồi rít, và ông ta đưa cho tôi một đồng thuốc.

-Đang mang thai, giống cái không nên ăn nhiều thịt quá, nên ăn.....

Tất cả tôi nghe thấy chỉ dừng ở đó.

-Tôi đang mang thai?!

-Đúng vậy.

-Trong này có một người?-Tôi chỉ tay vào bụng.

-Đúng vậy.

....

Tôi không biết mô tả cảm xúc giờ như thế nào cho đúng nữa. Tôi sợ nhưng cũng đồng thời vui mừng vì tôi đang mang trong người một đứa trẻ.

Tôi thất thần cảm thang thuốc bước ra ngoài, những lời già làng dặn khi mang thai chẳng chữ nào lọt vào tai tôi.

Kahe nhanh chóng đón tôi vào lòng, ôm lấy tôi.

-Kahe, em có ... có thai rồi.

Kahe càng ôm chặt tôi hơn.

-Đúng vậy, anh cảm nhận được con của chúng ta.

‘Con của chúng ta’. Niềm vui mừng lần ất toàn bộ, tôi ôm lấy Kahe và khóc.

-Đúng vậy. Con của chúng ta.

24. Ngoại Truyện

Chuyện tên hắc nhân sư kia được tôi cho bay hẳn lên trời. Đến khi nhớ lại thì cũng là do tôi thấy anh ta đang đi bộ thoải mái như người bình thường ở trong làng.

Tôi cảnh giác cao độ chạy ra hỏi chuyện Levil. Ai cũng biết hẳn là ‘bà tám’ trong làng.

Chuyện này cũng có một phần liên quan đến tối hôm đó.

Kahe đưa tôi trở về, trong lúc tôi còn đang được “chữa trị” ở già làng thì anh ta ra lệnh cho hai thú nhân khác đưa hắc sư kia về.

Hắc sư kia được nhanh chóng đem về trong tình trạng hôn mê. Dù như vậy, Kahe cũng nhắc hẳn lên, dầm hẳn liên tục vào mặt. Cả làng sợ hãi anh ta đang muốn giết người, cho đến lúc được báo tin tôi không có mệnh hệ gì thì Kahe vút chông chờ hắc sư kia ở đó rồi đưa tôi về.

Mọi người trong làng thấy tên hắc sư kia vẫn sống, giam anh ta lại trong lồng chờ xét xử.

Đến sáng hôm sau hắc sư kia tỉnh dậy và mọi người thấy anh ta mất trí nhớ.

Anh ta còn không nhớ được bản thân là ai.

Mọi người vẫn bán tín bán nghi, thả anh ta ra nhưng vẫn trong sự kiểm soát chặt chẽ.

Sau một thời gian theo dõi thì kết quả anh ta thật sự mất trí nhớ.

Như một tờ giấy trắng, anh ta quên hết tất cả mọi thứ, từ sự vật đến cách sinh hoạt, dù vậy vẫn giữ được thần thái hung hãn của một tên cầm đầu ổ cướp.

Tất cả mọi người trong làng đều ghét vì anh ta đã từng là một tên cướp máu lạnh, người duy nhất đủ tốt bụng giúp đỡ anh ta chính là Tia.

Hắc sư kia không hề đòi hỏi sự giúp đỡ từ cô hay từ bất cứ người nào khác, nhưng khi nhìn thấy anh ta loay hoay chặt vật như vậy, Tia cứ tự động đưa tay ra giúp đỡ.

Vì Tia quá hiền lành nên cũng đã thuần hóa được phần nào tên thú nhân máu lạnh ấy. Đường như không còn thấy sự nguy hiểm phát ra từ anh ta nữa, dân làng mới bắt đầu dần dần chấp nhận anh ta.

Chỉ cần để ý kĩ, mỗi lần hắc nhân sư kia quay ra nhìn Tia, ánh mắt hắc giống như ánh mắt Kahe lúc nhìn tôi vậy.

Đây chắc hẳn là một cái kết tốt đẹp cho tất cả mọi người. Cho dù quá khứ của hai người có đối lập nhau ra sao : một kẻ bị tra tấn và một kẻ tra tấn, tình yêu vẫn có thể nảy sinh và hàn gắn con người.

25. Ngoại Truyện 2

Từ khi có thai, cơ thể ngày một nhức mỏi, dẫn đến tâm trạng cũng luôn rất không tốt.

Levil cả ngày bám lấy tôi để buồn chuyện giờ đã chạy đi đâu mất tăm.

Tôi nhớ có một lần anh ta chạy ra nhà tôi, không may làm đổ vại nước, tôi nóng tính, cầm súng cao su bắn ngay vào mông anh ta một cái; Và có một lần anh ta chẳng may trượt chân ngã dúi vào người Kahe, tôi lại mang súng cao su ra bắn vào mông Vanes. Và mấy lần gì gì nữa đó, tôi không nhớ hết được.

Nhưng riêng một người tôi không thể nào nổi cáu được. Kahe.

Từ khi anh ta được lên chức cha, tôi chưa bao giờ thấy được mặt con người này của anh ta.

Có hôm đang bê chậu nước thì đánh đổ, đi đứng cũng không tập trung nhìn đường, nướng thịt cũng hay để bị cháy, không những vậy nghe những thú nhân khác kể lại, lúc bàn bạc đội hình, anh ta đứng ngây ra đó, vẻ mặt ngu ngốc chả biết nghĩ cái gì nữa.

Việc có con này làm thay đổi hẳn con người Kahe, từ một tộc trưởng kiên định lạnh lùng, giờ thành một kẻ ngờ nghệch chăm vợ thái quá.

Đúng vậy, anh ta chăm tôi thái quá.

Kahe như đọc được suy nghĩ, những gì tôi cần, anh ấy đều chuẩn bị hết.

Mặc dù Kahe là tộc trưởng, luôn phải có trách nhiệm cao trong việc của làng.

Tôi biết anh ta phải dậy sớm để đưa thú nhân đi săn, vậy mà sáng này tôi tỉnh dậy cũng thấy ở đầu giường một đĩa đồ ăn sáng cùng điểm tâm, bên cạnh đó là chậu nước rửa mặt.

Đến trưa anh ấy sẽ về cùng con mồi và làm bữa trưa cho cả hai, ăn xong anh ấy chạy đi chuẩn bị nước tắm.

Bồn tắm được làm lại hẳn cái mới, Kahe lấy một thân cây cổ thụ trong rừng rồi đẽo thành một cái bồn tắm nằm không khác gì bồn tắm bên thế giờ loài người để tôi có thể tắm thoải mái hơn.

Bụng tôi càng ngày càng to, cùng với việc anh ta chăm lo cho tôi ngày một nhiều.

Hôm trước tôi kêu mỏi lưng, hôm sau có ngay một chiếc ghế gỗ nằm, bên trên trải một lớp lông thú mềm mại. Hôm sau tôi thấy đau bụng vì thai cử động, anh ta nghỉ luôn việc tộc trưởng cả một ngày để ở nhà xoa bụng cho tôi.

Giờ tôi không dám kêu ca gì nữa. Chỉ cần tôi nói một câu, Kahe sẵn sàng làm.

Tôi vừa thấy vui mừng vừa thấy tội lỗi. Tưởng tượng cảnh một con sư tử hùng dũng, hung hãn lấy móng vuốt tỉ mỉ ngồi mài thân cây gỗ. Thật đáng thương.

Giống cái cả làng nhìn tôi với ánh mắt ganh ghét cùng khinh bỉ.

Tôi có ngăn cản được anh ta làm như vậy đâu, tôi cũng không đòi hỏi gì. Vậy mà Kahe vẫn cứ lai lưng ra làm những thứ tốt cho tôi, làm cho cả làng nhìn tôi càng thêm khinh bỉ và càng thêm yêu mến, thương cảm tộc trưởng của họ.

Ngày nào trong làng cũng có người đến gõ cửa nhà và đem tặng một phần thức ăn hay của ngon vật lạ gì gì đấy của họ cho Kahe.

Tôi chán đời, chỉ biết lấy mấy hạt giống ra sau nhà trồng cây tự kỉ.

Giờ tôi đang lấy nước tưới cho đồng cây đã được tôi trồng mấy tháng nay, mặc dù không biết chúng là cây gì và sẽ ra quả gì, tôi vẫn cứ tích cực chăm lo cho chúng để giết thời gian.

Ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy bóng dáng Kahe từ xa kia, một vai vác một con mèo lớn, vai còn lại khênh cả một cái giường to.

Quay mặt nhìn xung quanh, một nửa người nhìn Kahe đưa lời tán tụng và thương tiếc, một nửa số người con lại quay ra nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn.

Tôi nhìn Kahe, vừa thấy ấm áp, vừa thấy không biết phải nói gì hơn. Tôi lại sắp có một cái giường mới.

— Cảm ơn độc giả pyxynh5

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-o-thu-nhan-toc>